

Ve čtyřech letech jsem utekl ministrovat

**Mons. Prokop Brož,
pomocný biskup
královéhradecký**

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

3/2025 / ročník XXXV / 39 Kč

9 Fotoreportáž z biskupského svěcení	13 Mons. Kajnek: Sloužit v pokoře
27 Duchovní život v Řádu sv. Huberta	18 Archiv Biskupství

JUBILEJNÍ ROK 2025

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE

29. 12. 2024 – 28. 12. 2025

HRADEC KRÁLOVÉ
Katedrála Svatého Ducha

ŽELIV
Kostel Narození Panny Marie

KRÁLÍKY
HORA MATKY BOŽÍ
Kostel Nanebevzetí Panny Marie

DEŠTNÉ
V ORLICKÝCH HORÁCH
Kostel sv. Matouše

NOVÁ PAKA
Kostel Nanebevzetí Panny Marie

KOČLÍVOV
Kaple Zjevení Capelinha

LUŽE
Kostel Panny Marie Pomocné
na Chlumku

ROKLE
Kostel Panny Marie, Kaple Betlém,
Kaple Nejsvětější Trojice

OSTATNÍ DIECÉZE ČR

BRNĚNSKÁ DIECÉZE:

Katedrála sv. Petra a Pavla (Brno)
Bazilika Navštívení Panny Marie (Staré Brno)
Kostel Navštívení Panny Marie (Hluboké Mašůvky)
Kostel Panny Marie Karmelské (Kostelní Vydří)
Kostel Jména Panny Marie (Křtiny)
Kostel Panny Marie Bolestné (Sloup)
Kostel sv. Anny (Žarošice)
Bazilika Navštívení Panny Marie (Žďár nad Sázavou)

ČESKOBUDĚJOVICKÁ DIECÉZE:

Katedrála sv. Mikuláše (České Budějovice)
Kostel sv. Jakuba (Prachovice)
Kostel sv. Václava (Sušice)
Bazilika Navštívení Panny Marie (Milevsko)
Kostel Nejsvětější Trojice (Křemešník)
Kostel Jména Panny Marie (Lomec)
Kostel Panny Marie Těšitelky (Dobrá Voda)
Kostel Nanebevzetí Panny Marie (Kájov)

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE:

Katedrála sv. Štěpána (Litoměřice)
Bazilika Panny Marie Bolestné (Bohusudov)
Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy (Jablonné v Podještědí)
Bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů (Filipov)
Kostel Navštívení Panny Marie (Hejnice)
Kostel Panny Marie Královny hor (Bozkov)
Kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina (Liběšice u Žatce)
Kostel Navštívení Panny Marie (Horní Police)

OLOMOUCKÁ ARCIDIECÉZE:

Katedrála sv. Václava (Olomouc)
Bazilika Navštívení Panny Marie (Svatý Hostýn)
Bazilika Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje (Velehrad)
Kostel Panny Marie Sněžné (Provodov)
Kostel Povýšení sv. Kříže (Kalvárie Jaroměřice u Jevíčka)

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ DIECÉZE:

Katedrála Božského Spasitele (Ostrava)
Konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie (Opava)
Kostel na Maria Hilf (Zlaté Hory)
Kostel Panny Marie Bolestné (Cvilín u Krnova)
Kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Český Těšín)
Kostel Nejsvětější Trojice (Fulnek)

PLZEŇSKÁ DIECÉZE:

Katedrála sv. Bartoloměje (Plzeň)
Kostel Narození Panny Marie (Klatovy)
Kostel Nanebevzetí Panny Marie (Chlum sv. Máří)

PRAŽSKÁ ARCIDIECÉZE:

Katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (Praha)
Bazilika sv. Markéty (Praha – Břevnov)
Bazilika Nanebevzetí Panny Marie (Praha–Strahov)
Bazilika sv. Petra a Pavla (Praha–Vyšehrad)
Bazilika sv. Jakuba Staršího (Praha–Staré Město)
Bazilika sv. Ludmily (Praha–Vinohrady)
Bazilika Nanebevzetí Panny Marie (Svatá Hora)
Kostel Nanebevzetí Panny Marie (Stará Boleslav)
Kostel Navštívení Panny Marie (Hrádek u Vlašimi)
Klášteří kaple Navštívení Panny Marie (Hájek u Prahy)

Informace o jubilejních místech Královéhradecké diecéze

www.jubileum2025.cz

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Stačí ti moje milost
biskup Prokop Brož
- 9 **fotoreportáž**
Biskupské svěcení
- 13 **osobnosti diecéze**
Sloužit v pokoře
biskup Josef Kajnek
- 18 **historie a dnešek**
Od starodávnych truhel
k digitálným archiváliím
- 22 **pastorace**
Diecézní centrum pro seniory
nespalo zimním spánkem
- 24 „Neviditelné ve viditelném“
- 26 I ve vikariátu Havlíčkův Brod
se něco děje!
- 27 **historie**
Duchovní život
v Řádu sv. Huberta
- 31 **Papežská misijní díla**
Návštěva rektora z Ugandy
- 32 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Postní doba – znamení naděje

Měsíc březen, který prožíváme, je v letošním roce celý ve znamení postní doby. Z dějin církve víme, že postní doba se vyvinula jako odpověď na potřebu připravit se na velikonoční svátky. Známe dobře to úsloví, kdo je připraven, není zaskočen. Chceme se tedy i my postní dobou připravit na slavnost Velké noci. Každý z nás má asi zkušenost s účastí na různých slavnostech. Dobře poznáme, kdy je slavnost dobře připravená a kdy se během slavnosti různě improvizuje, aby se zachránila situace. Neříkám, že to musí znamenat, že taková slavnost skončí špatně, ale snad mi dáte za pravdu, že více obohacení odcházíme ze slavnosti pečlivě připravené.

Ano, přátelé, směřuji tak do našich farních společenství, která se připravují na slavnost Velikonoc. Už nyní každý z nás svojí vlastní přípravou rozhoduje o tom, jak tyto Velikonoce v našich společenstvích proběhnou. Zda to bude opět něco, co zopakujeme jako v loňském roce, a tak nějak zaimprovizujeme, ostatně vždycky to nějak dobře dopadlo, anebo prohloubením vztahu s naším Pánem během postní doby dáme možnost nám samotným, aby nás Pán obdařil novou radostí. Protože znamením Boží štědrosti je skutečnost, že dává vždy to dobré, svěží a čerstvé. Ostatně i znamení Popelce je nejenom znamením pokání, ale v tom právě i znamení, že v nás má umřít to staré a narodit se nové. Nebo spíše lépe řečeno, že se v nás křtem to nové narodilo a my máme žít jako noví lidé. Připomíná nám i apoštol Pavel v listě Římanům, který čteme o vigílii Vzkříšení: A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. (Řím6,4).

Postní doba je tedy obdobím intenzivního prožívání naděje, která je nám už dána, a jejíž darování právě o Velikonocích slavíme – naději, kterou máme v kříži a Vzkříšení našeho Pána. Abych mohl tuto naději zakusit, musím se k ní přiblížit a k tomu slouží právě čas postní doby. Využijme k tomu prostředků, které nám postní doba nabízí. Osobní půst, který nám umožňuje poznat, že hmotných dober je na této zemi dostatek pro všechny, osobní půst nás učí se o tato dobra dělit. Modlitba a četba Písma. Stále žehráme na to, že nemáme dostatek času, ale přátelé, modlitba a četba Písma, je to, co náš čas rozmnožuje, protože se nacházíme v blízkosti toho, který je dárce času. Věnovat svůj čas druhým, třeba tím, že jako rodina, komunita nebo společenství vyrazíme na pouť na některé jubilejní poutní místo naší diecéze, nebo naší republiky. Bratři a sestry, postní doba není obdobím utrpení, ale časem, ve kterém rosteme v naději, že utrpení v našem životě nemá poslední slovo, a to díky smrti a Vzkříšení našeho Pána, které se chystáme o Velikonocích oslavit, a to je přece velký důvod k radosti, té radosti, kterou nám svět nemůže dát, ale ani vzít.

Požehnanou postní dobu vám přeje

P. Dmytro Romanovský)

Stačí ti moje milost

V sobotu 22. února přijal z rukou diecézního biskupa Jana Vokála biskupské svěcení **Mons. Prokop Brož**. Přinášíme exkluzivní rozhovor, který poskytl pro Adalbert jako prvnímu tištěnému médiu.

77 Jste momentálně nejmladším biskupem nejen služebně, ale také věkově. Vaše profesně-služební kariéra je docela jízda. Kněžská studia, kněžské svěcení, studia v Římě, děkan Teologické fakulty, správce farnosti, celostátní koordinátor nedávné Biskupské synody, biskupský vikář pro školství, šéf pastoračních center. A nyní pomocný biskup královéhradecký. To vám Bůh musí hodně důvěřovat...

Když si vezmete vývoj každého člověka, můžete sledovat různé fáze života. Nejprve se učí, pak začne uplatňovat svoje kompetence v návaznosti na okolí rodiny, školy, firmy, obce či dalších subjektů, v nichž se nejen snaží dobře dělat svou práci, ale také navazovat a rozvíjet vztahy, které jsou nedílnou součástí výsledků práce. V mém případě tomu nebylo jinak. Bral jsem život s výzvami tak, jak postupně přicházely. A čím více jsem směl s lidmi spolupracovat, tím hlouběji jsem si uvědomil, jak odvážný, až nepřehledně bohatý svět Bůh stvořil a lidi k jeho dotváření a vývoji pozval. Bůh jistě důvěřuje lidem a tvorům; je na nás, abychom i my důvěřovali Bohu a jeho plán v plné šíři – ne jen na 10 %, jak říká jezuita František Hylmar – rozvíjeli.

77 Nedivím se tedy vašim slovům: Bez Ducha Svatého ani ránu...

Nemohu si pomoci, právě pro bohatost světa, pro velkolepost Božího plánu člověk potřebuje správnou soustředěnost, poprávat pozornost důležitým věcem, dobře věci nahlížet, vyhodnocovat. Je dobré sledovat různé narativy – vyprávění, jak se říká –, pojetí a přístupy

a neztrácet skutečný zápal. A to je schopný obsáhnout jen Duch Svatý. Proto ho každý den hned ráno vzývám – a nepřestávám i přes den. To nás naučili doma: než jsme vyrazili do školy, pomodlili jsme se krátce k Duchu Svatému.

77 Pán Bůh vůbec shlédl na vaši rodinu s obrovským požehnáním vašim rodičům. Sedm dětí, z toho čtyři synové - čtyři kněží...

Uvést člověka na svět do zcela konkrétní rodiny vymyslel Stvořitel a patřilo by se mu dát za to minimálně všechny Nobelovy ceny. Co všechno člověk postupně přijímá, přejímá a vyvíjí v úzkém vztahu k rodičům, sourozencům, prarodičům a širší rodině! Když se rozhlížím kolem sebe, zjišťuji, že Bůh žehnal a žehná nejen naší rodině, ale obrovskému množství krásných rodin, širším rodinným společenstvím. V každé rodině jsou pak také trhliny, kolize, nedorozumění, napětí. I to patří do rodiny – a příběh Jakoby rodiny ukazuje, jak Hospodin uměl poskládat jeho dvanáct synů i přes to, že jeden z nich – Josef – se příliš vychloubal, pak ho ostatní prodali do otroctví, aby je nakonec z bída vytáhl.

Rád bych ještě uvedl jednu souvislost. Rodina je důležitá, ale nesmíme ji (ideologicky) přetěžovat. Otevřenost rodiny i širšímu prostředí je stejně důležitá jako její bezpečná intimita. Na mém kněžském povolání se proto jistě uplatnilo prostředí rodiny – a potud jsem rodině i všem z rodiny za vše nesmírně vděčný. Ale nedovedu si představit cestu ke kněžství bez dennodenního ministrování v kostele, bez každotýdenního setkávání

ministrantů, bez každotýdenních zkoušek orchestru, bez postupně se rozšiřujícího okruhu mladých, bez spolustudentů na gymnáziu i na univerzitě.

77 Už jste měli možnost vaše jmenování a následné svěcení probrat v rodinném kruhu?

Jmenování pomocným biskupem od papeže Františka přišlo od pana nuncia Jude Thaddeuse Okolo v situaci, kdy jsme v rodině prožívali odchod naší mamky. Byla první, komu jsem to v předvečer zveřejnění sdělil. Reagovala moc pěknými očima a pokývala hlavou. Ostatním v rodině jsem to mohl sdělit buď osobně anebo alespoň po telefonu. V lednu se postupně čas mamčina života naplnil a do příprav na biskupské svěcení přišel její odchod na věčnost. Měla odhad na lidi a několikrát mi pomohla, když mi hrozilo, že bych se v lidech mýlil. Uměla být věčná a pravdivá. Svým odchodem v rodině myslím naladila podstatné struny rodinného uvažování a modlitby, které během liturgie biskupského svěcení mají znít: vážně a pravdivě, radostně a odhodlaně.

77 Vaše životní a profesní či duchovní zkušenosti byly jistě příhodným podhoubím pro přípravu k současné biskupské službě. Co bylo vůbec nejzásadnější skutečností ve vašem životě, bez které bychom dnes tento rozhovor nedělali?

Velmi těžká otázka. Není možné uvést jednu událost, ani jednu radu či jeden úspěch. Jde o sled událostí, který zpětně viděno vedl k postupnému směřování

a dlouhodobému ladění postojů, víry v Boha, vztahů k lidem. A to v mnoha oblastech: škola, kamarádi (kostelní i nekostelní), umění, sport. Velmi vzácnou zkušeností pro mě bylo přijetí neúspěchu, nezdaru. Jsem Pánu Bohu velmi vděčný za to, že hlas povolání ke kněžství zněl laskavě, dovolil souzvuk jiných tužeb po myšlení, múzičnosti, po radosti ze sportu a stvoření, po hlubším poznávání lidí. S trestuhodným zjednodušením lze nakonec přeci uvést čtyři momenty, které byly pro můj vývoj důležité: rozhovor s rodiči, když jsem jim sděloval úmysl jít cestou kněžství, rozhovor s tehdejšími královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem, který mě poslal na studia do Říma. Dále události jara roku 2018, v němž jsem po ukončení dvou děkanských období zvažoval cestu dál, a nakonec rozhovor s biskupem Janem Vokálem, který mě přijal zpátky do diecéze.

77 Zavzpomínejte na vaše dětství. Jaký jste byl kluk? A jak jste prožívaly dětství coby děti v rodině?

Při pohledu do dětství zažívám velikou vděčnost. Spolu se sestrou dvojčetem jsme vstoupili do rozehrané hry, v které jsme často byli z pochopitelných důvodů off-side; byli jsme prostě malí. O to více mě těšilo a bavilo dospívání, plno snů a nápadů jsme mohli se sourozenci nebo kamarády naplnit!

77 Tak se vám nechtělo chodit do kostela a raději byste se zabýval svými klubovskými zájmy?

Tak na kostel prosím nesahat (smích). Tam jsem dokonce ve svých čtyřech letech utekl ministrovat, přestože doma vyhodnotili, že na to jsem ještě malý. Tu neděli vidím jako dnes. Do kostela jsem chodil rád – v době dospívání jsem si zvláště oblíbil nedělní večerní mši svatou. Měla atmosféru, víkend a neděle bylo třeba nějak uzavřít. Moc mi to sedlo. Ale pak jsem začal hrát v tanečním orchestru, hrál jsem taneční, takže jsem se v sezóně na nedělní večerní mši svatou nedostal. Zjistil jsem, jak může kostel chybět. Kostel byl také přirozený prostor setkání s vrstevníky, zde se vyvíjely vztahy v jejich každodennosti.

77 Dnes jste však persona. Svět se mění velmi rychle, Církev je v tomto ohledu stabilnější. Je to dobře?

Není dostatek prostoru na odpověď, kterou by si otázka zasloužila. Do svého biskupského znaku jsem mimo jiné umístil také měsíc – v jeho poslední čtvrti. Nedorůstá. Couvá a směřuje ke svému novu. Začne znova. Církevní otcové prvních staletí přirovnávali církev k tajemství Luny. Své světlo má od slunce – Krista a pohybuje se neustále v čase. Všimněte si, měsíc se stále na obloze mění. Dva dny po sobě není stejný. Církev je hluboce

se stvořeným časem spojená, a právě jen zde je počátkem a zrodem Božího království na zemi. Jen v církvi je možné měřit hloubku času, který umožňuje uchovávat identitu stvoření tím, že ho postupně vyvíjí. Nova et vetera – nové i staré. Současný svět umí podchytit změnu nikoliv v návaznosti na minulost, ale v kontrastu k minulosti, k tomu, co předcházelo. A tomu se říká módnost. Něco je módní – tak počítej s tím, že to do zítřka zastará. A tak nám svět zastarává, místo aby pomalu stárl a zrál... Církev tedy není stabilní v tom, že se nevyvíjí, ale že umí ustálit napětí mezi tím, co platí dosud, s tím, co s objevuje jako nové. Objevuje v Duchu Svatém.

77 Nyní vás budou čekat nové úkoly nejen v královéhradecké diecézi, ale jistě i na mnohem širším církevním poli. Kdybyste si mohl zvolit, jaká oblast je vám pastoračně či úředně nejbližší?

To je těžká věc. Právě coby biskup si nekladu podmínky. Dávám se k dispozici s tím, že budu hledat cesty tam, kam mě Pán vede. Obecně blízká je mi škola, pracoval jsem na fakultě na různých pozicích patnáct let, pak mi biskup Jan svěřil církevní školy v diecézi. Jedno mi přijde skutečně důležité: sloužit Kristovu evangelium. Rád bych napsal velké „E“, ale pravopisná pravidla nám to (zatím) nedovolují. Evangelium je způsob komunikace, kterou sv. Pavel mohl zahájit poté,

◀ V dětech a mládeži vidí biskup Prokop velký potenciál, který bude i nadále podporovat

◀ Práce s trvalými jáhny a příprava těch budoucích leží novému biskupovi na srdci

U koní Mons. Prokop Brož nabírá občas energii do dalších dní

Inaugurace ThLic. Prokopa Brože, Th.D. děkanem KTF v roce 2014

co ho oslovit sám Kristus před branami Damašku. Každá lidská kompetence je vítána (jazyková, vědomostní, jakákoliv dovednost doktrinální, psycho-sociální, apod.), ale není dostačující. Jediné, o co se můžeme – při zahrnutí všeho, co umíme – při hlásání evangelia opřít, je Kristova milost. Proto jsem si vybral za biskupské heslo: „stačí ti moje milost“ (2 Kor 12,9). Anebo jak můžeme nalézt v jedné modlitbě sv. Ignáce z Loyoly: „*Jen svou lásku s milostí mi dej, a to mi stačí.*“

77 Každý kněz by měl mít úzký vztah s Bohem. Změnil se nějak váš biskupským svěcením váš vztah k Bohu?

Vztah k Bohu začal ve křtu. Tam vstoupil Kristus do mého příběhu, do mého času. Od té doby se tento vztah vyvíjí právě ve smyslu, jak jsem výše mluvil o církvi a jejím vývoji. S biskupským svěcením se doufám můj vztah k Bohu bude i nadále měnit. S každým novým člověkem, kterého potkám, se vztah ke Kristu obohacuje, vyvíjí – a tedy mění. S napětím

a pozorností očekávám, co mi Pán pro další dny, týdny a roky připravil.

77 Věřící lidé mají většinou v úctě své biskupy. Myslím, že mnoho lidí nyní řeší, pokud vám do této doby tykali, jestli by vám neměli nyní vykat...

Kanadský myslitel Charles Taylor ve svém díle *Secular Age* (Sekulární věk) popisuje změnu, která nastala přechodem evropské společnosti přes osvícenství do současnosti. Je to posun od společnosti založené na stavovské úctě ke společnosti založené na lidské důstojnosti. Celá řada komplexních vztahů – osobních, výrobních, politických, náboženských – byla zakódována ve cti (honneur). Společnost tak našla způsob, jak si dopřát plné, bohaté společenské vyžití a současně ctít jednotlivé společenské skupiny a jejich poslání (stavy). A tak se vykalo, onikalo, a přitom se mohla skutečná úcta pomalu vytrácet. To se změnilo. Dnes toto společenské zakotvení považujeme za dané. Spíše v současnosti

sledujeme, jak se v této struktuře rozvíjí každý ve své jedinečnosti. Pozornost soustředíme na důstojnost (dignité). Tím, že si dnes spíše tykáme, neznamená, že bychom bořili společenskou strukturu církve. Možná tím smíme vyjádřit, že nám více jde o jedinečnost člověka, který je nositelem obdarování, talentů a charismat, jež chceme společně rozvíjet. Považuji proto otázku vykání a tykání za zajímavou hru, při které se učíme při zachování společenského respektu nalézat osobní vztahy k sobě navzájem. Chce to odvahu, otevřenost, srdce na dlani a dopřát si navzájem čas.

77 Institut novokněžského požehnání známe. Existuje něco jako novobiskupské požehnání?

Novokněžské požehnání je motivace přijmout i přes počáteční neobratnosti velký dar kněžství: pro kněze, který se potýká se svou slabostí a prvními neúspěchy, pro lidi, protože i oni si ne vždy vědí rady, jak se k novému knězi chovat. Toto sžívání,

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Folko Kullmann

Zahradní projekty pro kutily

Tato kniha vám pomůže proměnit vaši zahradu ve funkční a příjemný prostor. Popusťte uzdu své fantazii a ponořte se do pokladnice inspirativních projektů. Kromě samotných návodů v knize naleznete také spoustu užitečných rad. Dozvíte se, kde sehnat materiál na vaše projekty nebo, jak si zařídit pořádek ve vaší kůlně s náradím. *Brož., 160 s., 279 Kč*

Joachim Mayer

Jak na vyvýšené záhony

Autor přehledně vysvětluje, jak si můžete vyvýšený záhon sami vybudovat, a to i třeba jen na terase či balkóně. Poradí, čím záhon naplnit a jak o něj pečovat, aby se v něm rostlinám dařilo. Dále podrobně popisuje, které rostliny a kdy vysazovat, nabízí nákresy s vhodnými kombinacemi a dává tipy na osvědčené vzorové záhony. Tak budete moci i na malém prostoru sklízet téměř po celý rok. *Brož., 128 s., 319 Kč*

kteří má v sobě velkou autenticitu, je tedy provázeno darem novokněžského požehnání. Každé požehnání – i rodičovské – je pramenem Boží přízně, blízkosti a ochrany. Podobně jako všechna požehnání i biskupské je znamením Boží blízkosti, ochrany a povzbuzením na cestě. Biskup potkává stále nové lidi, proto mu nestačí jeden rok, ale potřebuje k tomu celý zbytek života (smích).

77 Jakým biskupem byste chtěl být?

Nevím. Po duchovních cvičeních je mi jasné, že se do této služby chci plně vložit, využít maximálně všeho, co umím nebo umím dojednat s druhými, ale jaký chci být, to zatím nevím. Dejte mi, prosím, čas.

77 Máte nějaký vzor v biskupské službě?

Mám. Celou řadu, ani je není možné všechny vyjmenovat. Od sv. Pavla, přes sv. Ireneje, sv. Atanáše, sv. Augustina, sv. Anselma, sv. Vojtěcha, sv. Františka Saleského, papeže Montiniho – sv. Pavla VI. až po Karla Maria Martiniho. Uvádím schválně jen ty, kteří již prošli branou věčnosti.

77 Co vás v nejbližší době čeká?

Pavel J. Sršeň)

Otevírám kalendář a mohu předčítat. Zatímco běží plánované akce – a věřte mi, není jich málo –, prosím Pána, abych nepřestal sledovat to, co On po mě chce. S Boží pomocí a ve světle Ducha Svatého je třeba oživit národní synodální tým, v rámci týmu při kostele Panny Marie v Hradci Králové dobře připravit děti na první svaté přijímání, provázet seniory na národní jubilejní pouti a dobře prožít diecézní setkání mládeže před Květnou nedělí.

77 Zdaleka ne všichni se mohli zúčastnit obřadu biskupského svěcení osobně. Měl byste své biskupské požehnání pro čtenáře Adalbertu?

S radostí a v duchu jednoho krásného irského požehnání:

Ať ti tvá cesta běží vstříc. Ať je vítr vždy v tvých zádech.

Ať slunce svítí teple na tvou tvář, ať deště padají měkce na tvá pole.

A dokud se znovu nesejdeme, ať tě Bůh drží v dlani své ruky. Amen

(Vždy má co sdělit, nikdy neodmítne poskytnout svůj názor

(S kardinálem Mario Grechem pojí biskupa Prokopa Brože také práce na synodálním procesu církve

Na této skále

Homilie kardinála Maria Grecha, generálního sekretáře Synody biskupů a 1. spolusvětitele Mons. Prokopa Brože, kterou pronesl při biskupském svěcení v katedrále Svatého Ducha.

Milí bratři a milé sestry místní církve, milí spolubratři v biskupské službě, kněží, řeholníci, řeholnice.

V dnešní liturgii, při které je svěcen Mons. Prokop Brož, jsou slova evangelia, hovořící o církvi a o biskupské službě, obzvláště působivá.

Ocitáme se v klíčovém okamžiku Ježíšova veřejného působení. Ježíšovo působení se po počátečním nadšení davů setkává s prvními projevy odmítání ze strany autorit. Ježíš prožívá nelehké okamžiky, kdy se rozhoduje pro další etapu na cestě, která ho povede k obětování života, k tajemství

Velikonoc. Mohli bychom říci, že Ježíš ve svém rozhodování zaujímá synodální postoj; obrací se na své učedníky s otázkami a naslouchá jim, dělá si něco jako průzkum. I pro Ježíše tedy existovala fáze naslouchání, ve které se zaposlouchává do odpovědí svých učedníků.

Text zachycuje Ježíše, který spolu s učedníky putuje po cestě a klade jim otázky. Jde o otázky zcela zásadní, o otázky, týkající se jeho osoby – „*Za koho lidé pokládají Syna člověka?*“ a „*Za koho mě pokládáte vy?*“, ale také otázky týkající se Ježíšova poslání, způsobu, jakým Ježíš vykonává svou službu. Ježíšův „průzkum“ probíhá ve dvou etapách: v první má otázka širší

dosah, je adresována všem. Druhou otázkou se Ježíš obrací na nejužší kruh svých učedníků. Ježíše zajímá nejen názor jeho učedníků, ale naslouchá tomu, co si o něm myslí a v co věří všichni ostatní. I v tomto postoji nás Ježíš učí synodálnímu stylu, kdy naslouchá nejen svým nejbližším, těm, kteří nám vždy řeknou to, co od nich takzvaně chceme slyšet. Všechny odpovědi obsahují pravdu, všechny o Ježíšovi něco vypovídají, o jeho poslání, o jeho osobě, identitě. Nicméně jde o odpovědi neúplné, vycházející z minulosti, odrážející reálné potřeby lidí, nedokáží však vystihnout to, v čem je Ježíš nový, výjimečný. Přesto

se však nejedná o odpovědi, které by nestály za povšimnutí, naopak – je třeba je pozorně vyslechnout... Právě z nich je třeba vycházet proto, aby se lidé mohli skutečně setkat s Pánem. Ježíš těmito odpověďmi nepohrdá, přijímá je, vyžaduje však další krok.

Pokládá další otázku svého průzkumu, vstupuje do druhé fáze naslouchání: „*A za koho mě pokládáte vy?*“ V tu chvíli se obrací k nejužšímu okruhu svých přátel, kteří patří do jeho společenství/komunity. Jako první se ujímá slova Petr, ten, který zastupuje všechny učedníky. Jemu je vyhrazena úloha, aby pojmenovával nepřetržitou novost Boha. Boha, kterého nelze vyjádřit pouhou optikou minulosti, Bůh, který má vždy „nové slovo“, slovo, které dokáže prozářit život člověka, který je na pokraji rezignace; je to nové slovo, které dokáže vdechnout život pradávným slovům dějin. Proto je Petr nazván šťastným, blahoslaveným, protože tato novost pouze může přicházet od Boha. Právě proto je Petrovo jméno vykládáno jako pevná skála, protože to, co se v Petrovi rodí, není výsledkem jeho vlastních schopností, ale to, co přichází od Boha. Jestliže lidé, kteří nepatřili do skupiny Ježíšových učedníků, říkali pravdivé a dobré věci, jako výsledek reflexe minulosti a zkušeností, učedníci, zastoupeni Petrem, jsou voláni k tomu, aby četli Ježíšovu postavu očima víry: „*Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!*“.

Právě v důsledku této Petrovy odpovědi se na něj Ježíš obrací se svým pověřením: „*Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.*“ Jako by Ježíš dal Petrovi mandát/pověření, aby pokračoval v jeho díle/konání, aby pokračoval v jeho dotazování. Petrova úloha – a v něm úloha všech učedníků Pána, je se neustále ptát všech, celého světa, každého: „*za koho lidé*

pokládají Ježíše?“. To je úloha Petrových nástupců a úloha apoštolů: tázat se celého světa, kým je pro něj Ježíš, aby ho pak mohli zvěstovat očima a slovy víry: „*Je to Kristus, Syn živého Boha*“. Úkolem Petra a apoštolů, ale i všech Ježíšových učedníků, je naslouchat ve světě žít po Bohu, aby dokázali zvěstovat novost evangelia, nejhlubší touhu, která přebývá v srdci každého člověka.

Pak je tu ale další aspekt, který musíme zdůraznit, a sice, že Petr není sám. Představuje skupinu dvanácti apoštolů. Když vyznává svou víru, na které je církev založena, nejde o úkon jednotlivce, nýbrž celé skupiny. Samozřejmě jedná coby první z apoštolů, ale děje se tak na společné cestě spolu s ostatními, spolu s Ježíšem. Stejně tak, jako Ježíš není na rozlišování sám, ale obrací se na všechny a jde se svými učedníky, stejně tak jsou i apoštolové povolávání následovat jeho styl, jeho poslání, při společném putování. Pak je tu služba toho, kdo je povolán k rozlišování, jak to dělá Ježíše ale vždy spolu s ostatními, na cestě s nimi. V tomto kontextu se v Závěrečném dokumentu druhého zasedání XVI. generálního shromáždění biskupů (2.–27. říjen 2024) ve vztahu ke službě biskupa píše: Kdo je vysvěcen na biskupa, nestojí před oprávněními a úkoly osamocen. Spíše dostává milost a úkol rozpoznávat, rozlišovat a sjednocovat dary, které Duch Svatý vylévá na jednotlivce a společenství, přičemž pracuje ve svátostném svazku s kněžími a jáhny, kteří jsou s ním v místní církvi spoluzodpovědní za službu vyplývající ze služebného kněžství. (čl. 69).

Poslední aspekt dnešního evangelia, který je velice potěšující, je skutečnost, že ten, kdo zakládá církev, je Ježíš, nikoli my. Ježíš říká Petrovi: „*Na této skále zbuduji svou církev*“. Církev zakládá Ježíš, je jeho, není naše. Nikdy na to nezapomeňme: nám je svěřen úkol pokračovat v Ježíšově poslání, naslouchat všem a zvěstovat světu Ježíše jako Mesiáše a Božího Syna, jít spolu po cestě. Avšak ten, kdo zakládá církev, je Zmrtvýchvstalý Pán a síla jeho Svatého Ducha.

Milý bratře, při dnešní slavnosti jsi svěcen na biskupa, takže tato stránka evangelia promlouvá především k Tobě. Dnes, stejně jako Petr a Dvanáct apoštolů, jsi volán, abys pokračoval v Ježíšově synodálním stylu, v jeho poslání tím, že budeš naslouchat všem, vezmeš na sebe nemalou zodpovědnost rozlišování, abys zvěstoval Zmrtvýchvstalého Pána jako Mesiáše a Božího Syna. Dogmatická konstituce II. vatikánského koncilu **Lumen Gentium** říká: „*Božské poslání, které svěřil Kristus apoštolům, bude trvat až do konce světa (srov. Mt 28,20), neboť evangelium, které mají předávat, je pro církev ve všech dobách zdrojem veškerého života.*“ (čl. 20). Obraz z prvního čtení tě zve, abys byl pastýřem, který dokáže rozšířit prostor stanu, kterým je církev, aby mohla přijmout všechny. Je to obraz, který je použit v Dokumentu pro kontinentální fázi synodního procesu, kde se píše:

Když dnes těmito Izaiášovým slovům nasloucháme, vybízejí nás, abychom si církev představili podobně jako stan, ba dokonce jako stan setkání, který provázel lid na jeho putování pouští: (...) jako rozlehlý, nikoli homogenní příbytek, který dokáže poskytnout přístřeší všem, ale je otevřený, umožňuje vcházet i vycházet (srov. Jan 10,9) a směřuje k tomu, aby zahrnul Otce a celé lidstvo. (č. 27)

Není možné, abychom dnes nevěnovali láskyplnou vzpomínku papeži Františovi v těchto chvílích jeho nemoci. Ve Skutcích apoštolů se píše, že když byl Petr ve věznici, „*církevní obec se za něho naléhavě modlila*“. Také dnes se celá církev naléhavě modlí za Petrova nástupce. Spolu s ním a ve společenství s ním jsme byli povoláni, abychom ve světě pokračovali v poslání, kterým nás Pán pověřil. I za tebe, milý bratře, se církev naléhavě modlí, aby Tě Duch Svatý provázel ve službě naslouchání, učení, rozlišování a slavení Kristova tajemství, pro život světa.

Biskupské svěcení Mons. Prokopa Brože, pomocného biskupa královéhradeckého

Nemohli jste se zúčastnit osobně? Podívejte se alespoň na několik fotografií, další najdete na www.clovekavira.cz.

(V presbytáři katedrály Svatého Ducha usedli kardinálové, arcibiskupové, biskupové, opati a vikáři s kanovníky

(Všem byla představena jmenovací bula nového pomocného a titulárního biskupa Prokopa Brože

(Při zpěvu litaní spočinul svěcený biskup v prostraci

(O hudební doprovod slavnosti se postarali mladí lidé

(Vedle dalších biskupských insignií obdržel biskup Prokop také pastýřskou berlu

(Po vlastním aktu svěcení usedl nový biskup do přenosného křesla – sedes, zvaného faldistorium

(Hlavním celebrantem Mše svaté byl diecézní biskup Jan Vokál

(Během zpěvu Te Deum se šel nový biskup pozdravit s lidmi v kostele Panny Marie

(Biskup Prokop je rektorem kostela Panny Marie

(Místní ekumena požehnala novému biskupovi Áronským požehnáním

(Nový biskup společně se sborem biskupů

Fotografie spojené s biskupským svěcením: Člověk a víra

Sloužit v pokoře

Jestli něco opravdu nemá moc rád, je to publicita. Vzpomínám na domlouvání našeho rozhovoru poté, co se v době sedisvakance po jmenování Dominika Duky pražským arcibiskupem stal administrátorem královéhradecké diecéze. Je to už 15 let, za ty roky se mnohé změnilo. Emeritní **pomocný biskup Mons. Josef Kajnek** předal pomyslné žezlo svému nástupci, nastal čas ohlédnout se.

” Narodil jste se v Kutné Hoře, ale jako malý chlapec jste žil v Polné na Vysočině ...

Nebylo mi ani pět let, když tatínek zemřel a maminka se vrátila zpátky ke svým rodičům do Kutné Hory. Jsem vděčný Pánu Bohu, že jsem měl krásné dětství. Sice poznamenané smrtí otce, ale u babičky a dědečka jsme žili obklopeni jejich láskou a křesťanským stylem života, to je největší vklad do života. Byla 50. léta, na náboženství nás ubývalo, slýchali jsme různé invectivy, ale maminka vždycky dbala o to, aby nám bylo jasné, kam patříme. V tom nás dobře připravila na život.

” Už tenkrát jste věděl, kudy povede vaše cesta, byl jste rozhodnutý od ministrantských let?

Je pravda, že jsem si už jako malý kluk hrával na kněze, v blízkosti oltáře jsem intuitivně cítil něco velikého a svatého. Od jedné paní jsem dostal malý oltářík, tak jsem u něj „sloužil mši svatou“. Sestry mně ministrovaly, to byla taková dětská hra.

Starší sestra, když vycházela ze základní školy, tak se nedostala na střední s odůvodněním, že nemá dělnický původ, i když byla jedničkářka a velký šploun, jak jsme jí říkali. Nakonec ji přijali na zdravotnickou školu v Kolíně, to už byl

jiný okres. Já jsem se tehdy tak nějak zasekl, když jsem viděl, co se maminka naběhala, aby se sestra někam dostala. Na žádnou školu chodit nechci, řekl jsem, vyučím se řemeslu. Byl jsem, jak člověk v těch 14 letech bývá, vzpurný. I když mně děda říkal, je tady průmyslovka, mohl bys na ni chodit. Já jsem si ale prosadil, že půjdu na řemeslo, a vyučil jsem se zámečnickem. V prvním ročníku mně to začalo docházet a chtěl jsem přejít na průmyslovku. Děda tehdy bouchl pěstí do stolu a řekl, když sis to prosadil, tak se vyuč. Potom si jdi na průmyslovku, ale abys zase za rok neměl nějaké jiné nápady. Jsem mu za to vděčný, protože řemeslo mně osobně, myslím, dalo víc

(Rodina biskupa Josefa Kajneka

(Aby diecéze fungovala, bylo potřeba jít jedním směrem

než potom průmyslovka, i v tom smyslu, že člověk rozumí lidem, kteří pracují rukama. Řemeslu jsem se vyučil v malé zámečnické dílně v Kutné Hoře. Výuční list jsem dostal v roce 1967.

” To už se atmosféra ve společnosti začínala měnit, Pražské jaro na sebe nenechalo dlouho čekat.

Rok 1968 mně otevřel oči. Ve společnosti i v politice zavládlo určité uvolnění, člověk se setkával s řadou lidí, kteří před tím byli ve vězení nebo se nemohli na veřejnosti ukázat, ledy se hnuly. Setkal jsem se také s těmi, kdo šli studovat teologii, najednou mohli.

Tehdy jsem začal přemýšlet o budoucím kněžském povolání a scházet se s lidmi, co vstoupili do bohosloveckého semináře. Zvláště na mě zapůsobil můj birmovací kmotr Míla Fiala, se kterým jsem často cestou ze zkoušek chrámového sboru diskutoval, a on mně na spoustu otázek odpovídal.

Oni čekali třeba desetiletí a najednou se některé věci opravdu pohnuly. Řada kněží, kteří nemohli sloužit, se dostávala zpět do duchovní správy, to mně taky otevřelo oči. Bylo to nadýchnutí něčeho nového, co dosud člověk nepoznal, a byla to určitá naděje. Pan kardinál Tomášek říkal:

rok 1968 byl nadýchnutím, kdy jsme po letech zase dostali trochu kyslíku. Tohle období bylo pro mě rozhodující.

” Pan biskup Otčenášek mi jednou řekl, že ještě když byl v kriminále, modlil se, aby jeho generální vikář byl pevný a trochu jako „vostrej“. Ale to je naprosto proti mé přirozenosti.

” Bez ohledu na to, že netrvalo příliš dlouho?

Je to pravda, ale už z té naděje se dalo žít. Když jsem potom v roce 1971 skončil průmyslovku, hned jsem se hlásil do semináře. Tehdy byl jediný pro Čechy a Moravu v Litoměřicích. Byli tam lidi s nejrozumnějšími životními cestami a vzděláním, i vysokoškolským. Lékaři, právníci, inženýři, kteří 20 let čekali, až to praskne a budou se moci stát kněžími. Byla tam moc hezká atmosféra. Ale i do semináře přišla tzv. normalizace. Vyhodili ThDr. Josefa Hermacha a několik

dalších profesorů. A také P. Josefa Olejníka, který nás učil liturgickému zpěvu a vedl sbor bohoslovců. Stalo se, že na fakultě bylo slavnostní setkání ke 30. výročí ukončení druhé světové války. Po projevu nějakého činovníka z *Pacem in terris*, kterému zatleskal pan církevní tajemník a formálně několik pánů vyučujících, následovalo pěvecké vystoupení. P. Olejník uvedl Foersterovu Adventní píseň, která vyjadřuje touhu po náboženské svobodě „Přijď, otče biskupe, a rukama svých synů chléb lámej maličkým“, a také píseň umírajícího Konstantina, s myšlenkou: Tito bohoslovci se dívají nejen 30, ale tisíc let zpátky a touží přinést našemu národu hodnoty věčné. Po vystoupení následoval neutuchající potlesk, za který P. Josef Olejník zaplatil vyhozením z fakulty.

Přesto na své studium na bohoslovecké fakultě rád vzpomínám. Někdy se o ní mluvilo jako o vyšší ministrantské škole. Není to pravda. Hodně jsme se tam naučili. Litoměřická fakulta vychovala nejmeně dvě generace dobrých kněží.

” Pojďme k vaší kněžské pouti. Říká se, že místo prvního působení po vysvěcení je jako první láska, že se na něj nezapomíná.

Začínal jsem jako kaplan v České Třebové, byl jsem tam půl roku, když odebrali

◀ S kardinálem Miloslavem Vlkem u, dnes již světce, papeže Jana Pavla II.

◀ V roce 2014 odhalil v Polné pamětní desku umučenému faráři Josefu Toufarovi

v roce 1977 státní souhlas P. Josefu Tajchlovi v Letohradě, odveleli tam P. Petra Ducháčka z Písečné u Žamberka. Tam jsem musel nastoupit já, ale pan vikář mě nechtěl pustit. Přece jenom velké město, krematorium, mnoho farností okolo. Takže já jsem jednu noc vždycky přespal v České Třebové a druhou v Písečné. Řeholní sestry vincentky na Žampachu chtěly mít každý den mši svatou, tak jsem jednu u nich míval večer a druhou ráno. Pak jsem zase odjel do Třebové, tam jsem učil ve škole, měl jsem obřady v krematoriu, odsloužil jsem večerní a ranní mši, a pak zase do Písečné. 25 km. Půl roku. Když jsem si zapomněl někde kázání, které jsem potřeboval druhý den, bylo to nepříjemné. V podstatě jsem kaplanoval jenom půl roku, pak už jsem byl v Písečné farářem. To, že je první štače jako první láska je proto, že si člověk poprvé „osahává“ ty kněžské služby a má první kněžské zkušenosti, které se mu zapíší do paměti. Kněžská služba je krásná, pomáhá navázat silné vztahy s lidmi a službou svátostmi je kněz sám obohacen.

77 Za své biskupské heslo jste si zvolil In humilitate servire (česky: sloužit v pokoře). Celý život neděláte nic jiného ...

Pořád se to učím. Když jsem byl v Ústí nad Orlicí, a tam jsem asi prožil nejkrásnější léta svého kněžského života, byl mi po šesti letech odňat státní souhlas a začala nová škola života. Přiznám se, že jsem hned nerozuměl, proč jsem se do této situace dostal. Teprve s odstupem času se na tuto etapu dívám s nadhledem, jako na malou ochutnávku toho, co patří k následování Pána. Padesátá a šedesátá léta byla nesrovnatelně těžší. Orlickoústecká farnost byla velice živá. Více méně svépomocí jsme si tam opravili kostel. Někteří lidé neměli odvahu posílat svoje děti na náboženství. Doporučil jsem jim, aby se domluvili s paní katechetkou, aby jim pomohla připravit děti k prvnímu sv. přijímání. Jmenovala se Ludmila Poláková, tehdy jí bylo 74 let. Paní katecheta ve skupinkách po šesti až osmi dětech je přijímala do svého bytu a vyučovala. Soudruzi si to ze sousedního podniku všechno

natáčeli. V březnu 1984 nás oba obvinili z maření státního dozoru. Ten paragraf zněl „nad hospodářským zabezpečením církvi“, ale oni si ho překroutili na jiný důvod. V červenci 1984 jsme byli odsouzeni k půl roku na rok podmíněčně. V rozsudku jménem republiky jsme se o sobě dověděli, že jsme společensky nebezpečnými lidmi. Abych nebyl považován za příživníka, pracoval jsem od dubna do srpna 1984 v lese, sázel jsem stromky a líčil na lýkožrouty a kůrovce. Potom mně bylo doporučeno, abych opustil okres, tak jsem šel do Prahy. Pracoval jsem něco přes rok v hlavním skladu Metrostavu. Byl tam v autodílnách i Míla Fiala a vůbec slušná společnost, řada kněží, především salesiáni, tajně svěcení. Tenkrát se říkalo: dej ho do skladu, je to farář, nekrade.

77 Souhlas s výkonem duchovenské činnosti vám vrátili ještě před listopadem 1989 ...

Už říjnu v roce 1985. Byl jsem na Jičínku v Chomuticích, v Lázních Bělohrad a potom mě otec biskup Karel po Velikonočních 1991 poslal do Pardubic. Tam jsem sloužil u arciděkana Oldřicha Henycha, on byl kancléřem biskupské konzistoře. Byl tam se mnou ještě Jan Jandourek. Uplynulo pár měsíců a musel jsem do Hradce Králové. Generální vikář P. Josef Jakubec dostal infarkt, do úřadu už se nemohl vrátit, a tak mě pan biskup Otčenášek, to byl červenec rok 1991, povolal ke službě generálního vikáře, kterou jsem vykonával až do roku 1998.

Když jsem v roce 1992 měl přijmout biskupské svěcení a současně být ustanoven pomocným biskupem, bylo potřeba, abych si rozmyslel, jaký budu mít znak a biskupské heslo. S biskupským erbem mne pomohl heraldik z Kladna pan Zdirad Čech. Ptal se mne, jsme církví bojující, co na tom štítu chcete mít? Já jsem odpověděl, že by tam měl být asi kříž. A co ještě. Rád bych, aby tam byla nějak Panna Maria a sv. Josef. A on nakreslil pod křížem dvě panenské postavy, bělostné lilie. A to stačí. Znak byl hotový. A s heslem mi na exerciciích pomohl P. Benedikt Holota. Sloužit v pokoře se budu učit celý

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Ctirad Václav Pospíšil

První nikajský koncil (325-2025)

Co se dělo na nejdůležitějším církevním koncilu starověku? Kniha připomíná jádro křesťanské identity, společné všem křesťanským církvím. Studium Nikajského koncilu je komplexní záležitost: poznáváme dějiny Římské říše, církve, filosofie i teologie. *Brož., 124 s., 179 Kč*

Ludmila Pospíšilová

Klára z Assisi a Anežka Česká

Poutavý životopis dvou světic, srozumitelný úvod do františkánské spirituality i skvělé nahlédnutí do jejích kořenů v Evropě i v naší zemi. Hluboký vztah mezi svatou Klárou, (duchovní dcerou Františka z Assisi, s nímž ji pojilo hluboké duchovní porozumění) a svatou Anežkou patří k mimořádným jevům v dějinách spirituality. *Brož., 176 s., 199 Kč*

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Petr Karas

Křížová cesta za vnitřní uzdravení

Pán Bůh nám dává najevo, že mu velmi záleží na tom, abychom nevláčeli životem zbytečná břemena, především tíhu hříchů, pocitů viny a duchovních spoutaností. Záleží mu na tom, abychom kráčeli svou životní cestou co nejsvobodněji. Při této křížové cestě můžeš Pánu svěřovat veškerá břemena svých smutků, bolestí a duchovních svázaností. Modli se s důvěrou, že Pán koná své dílo. *Brož., 42 s., 69 Kč*

Petr Karas

Boží slovo na každý den

Praktická pomůcka k rozjímání nad Písmem zahrnuje odkazy na biblické texty, které se čtou při každodenním slavení eucharistie v průběhu celého roku. Komentáře autora nejsou shrnutím celého poselství biblického textu, ale jen zdůrazněním určité myšlenky, která nám má pomoci při vlastní modlitbě nad Božím slovem. *Brož., 248 s., 299 Kč*

život a patří to podstatně ke kněžskému a biskupskému životu.

” S biskupem Karlem Otčenáškem jste sloužil skoro devět let.

Byla to těžká doba, být jeho alter ego, jak on říkal. Jeho pravá ruka. Je pravda, že jsem měl veliké pravomoci, i podpisová práva, ale pan biskup byl chaotický člověk, trochu jsem s ním i zápasil. Začalo prověřování tajných svěcení, řešilo se překládání kněží podle potřeb diecéze na přání biskupa. Bylo mi 41–42 let, vysvětlovat překládání kněží, někdy třeba i šedesátníků, bylo pro mne těžké.

Do tohoto náporu práce přišla zpráva od pražského nuncia: Svatý otec vás chce jmenovat pomocným biskupem. Do čtyř dnů mi dejte odpověď, zda přijímáte. To byl zmatek v hlavě. Jel jsem k Matce Boží do Králík pro radu a prosit sestry o modlitbu. Zpovědník mi řekl, že papeži se neodmítá. A tak jsem se stal 12. prosince 1992 pomocným biskupem královéhradeckým. Byla to určitá odměna za hory úřednické práce a nepříjemných jednání v úřadu generálního vikáře, ale byl jsem unavený a jak se říká, zralý „na prášky“. Tehdy jsem odjel do kněžské

školy v Lopianu, kde jsem si se svolením biskupa Otčenáška dopřál pár měsíců ve smyslu sabatického odpočinku.

” V roce 1998 jste, pro mnohé možná poněkud překvapivě, opustil svoje posty a odešel do Jablonného nad Orlicí. A bylo vám tam velmi dobře ...

Po letech služby generálního vikáře jsem byl opravdu „vyždímaný“. Pan biskup Otčenášek mi jednou řekl, že ještě když byl v kriminále, modlil se, aby jeho generální vikář byl pevný a trochu jako „vostrej“. Ale to je naprosto proti mé přirozenosti, já jsem nikdy „vostrý“ nebyl, když ale vidím, že to nikdo jiný neudělá, tak to musím udělat. Tak jsem se k tomu nutil, byl jsem skutečně vyčerpaný. Když nastupoval Dominik Duka, tak jsem ho poprosil, zda bych mohl odejít do farnosti, protože jsem vždýcky chtěl být knězem. Ono to šlo tak daleko, že jsem měl strach o své kněžství. Nechtěl jsem selhat, protože jsem viděl, jak jsou moje limity vyčerpány. Chtěl jsem svoje kněžství obnovit, věřil jsem, že za 2–3 roky se srovnám. Pan biskup Duka tenkrát řekl velice krásnou větu, která mě osvobodila. Ujistil mě, že to zná, že personálie řešil v řádu u dominikánů, že ví, jak je to náročné. Nechtěl

(Ač již v důchodu, s radostí uděluje stále svátost biřmování

◀ Královéhradecký kraj ocenil celoživotní práci biskupa Kajneka

◀ Biskup Josef má lidi rád a lidé zase jeho

jsem, aby se kvůli mně někdo musel stěhovat, ale chtěl jsem, aby to bylo, pokud možno, co nejdál od Hradce Králové. Volná byla farnost Jablonné v údolí Tiché Orlice. Já jsem k Orlickým horám přilnul, když jsem působil jako farář v Ústí a v Písečné. Tak jsem tu nabídku přijal a v Jablonném prožil tři roky kněžské regenerace. Chodil jsem tam hodně pěšky, klečel v zahrádce, opravovali jsme faru, trochu zdravé lidské práce. Myslel jsem si, kdyby to tak ještě rok vydrželo.

77 Jenže nevydrželo. Přišel rok 2001 a vy jste se stěhoval znovu, už podruhé do Pardubic. Poprvé vás tam poslal Karel Otčenášek, teď Dominik Duka.

Pan biskup Duka tehdy říkal, že ve druhém největším městě diecéze, stejně jako je tomu jinde ve světě, má být přítomný pomocný biskup. Proto mě tam poslal. Žiju tam v komunitě s kněžími, kteří mají na starosti duchovní správu, už více než 20 let. Věnuji se seniorům, jsem ostatně v jejich věku. Učit děti, to jsem nikdy moc neuměl. Také pastorec nemocných je moje služba, už v Ústí nad Orlicí jsem chodil do nemocnice. V Pardubicích máme dva domovy seniorů, u Kostelíčka a v Blahoutově ulici. Každý týden mám v jednom z nich bohoslužbu, chodím taky do Alzheimercentra. Když se vracívám z LDN v Rybitví, zajedu občas na hřbitov v Hrádku, abych se od všeho

trochu oprostil. S lidmi na konci života je to někdy těžké, bývám z toho unavený. Tam se pomodlím desátek, nebo kousek růžence. To víte, v Pardubicích dělají perník, ale taky semtex. Jeho oběti při výrobě tam mají pomníček, je to moje častá zastávka.

77 ... když člověk žije a komunikuje s mladými, tak snad, chci tomu věřit, nezmechovatí. My staří k tomu máme tendenci.

Na faře žiju s mladými kněžími. Pořádají se tam Alfa kurzy, vyučuje náboženství, pořád se něco děje. Přiznám se, že někdy na té hlučné faře i trpím. Říkám si občas, jestli by mně na nějaké tiché venkovské faričce nebylo líp, ale má to taky svoje kouzlo. A když člověk žije a komunikuje s mladými, tak snad, chci tomu věřit, nezmechovatí. My staří k tomu máme tendenci.

77 Arnošt z Pardubic se ve městě, které se stalo vaším domovem, nenarodil. Jeho otec tam zakoupil tvrz, kterou vyměnil za dosud držené panství Vízmburk. Přesto je město na jeho stopu

v českých dějinách patřičně hrdé. Myslíte na to někdy?

Samozřejmě, a jsme na něj také řádně hrdí. Vždyť se stal prvním arcibiskupem pražským! Usednout na vojtěšský stolec, znamená usednout také na stolec Arnošta z Pardubic. Jeho osobnost možná ještě plně nedoceňujeme. Nevíme pořád tolik o tom úseku dějin, který byl jedním z nejslavnějších v historii našeho národa. Ale jistě přijde doba, kdy si budeme osobního rádce Karla IV. vážit ještě víc než doposud.

77 Závěrem našeho rozhovoru si dovořím osobní otázku. Proč jste ještě před svými 75. narozeninami rezignoval na úřad pomocného biskupa královéhradeckého?

Udělal jsem to o prázdninách 2023. Napsal jsem Svatému otci, že jsem byl před 75 lety počat a že už mně docházejí síly. Když si mám v biskupské funkci kleknout, tak se opřu o berlu, abych pak vůbec vstal. Nechtěl jsem, aby to dopadlo tak, že mě někde budou zvedat. Biskupská funkce by měla být konaná na úrovni. Papež František mé žádosti vyhověl a moji rezignaci přijal k 12. prosinci 2023. Přesně na den, kdy jsem byl před 31 lety na biskupa vysvěcen.

Od starodávných truhel k digitálním archiváliím

Archiv ve své původní řecké podobě označoval instituci určenou k uchovávání, ochraňování, evidování a zpřístupňování historicky cenných písemných pramenů. Jak se mění role archivů z tajemných skladišť v paměťové instituce? Co v nich lze objevit? Čím je zajímavá práce archiváře? Odpovědi najdete v rozhovoru s archivářem diecézní kurie Biskupství královéhradeckého **Mgr. Ladislavem Holoubkem, Ph.D.**

77 Jaká je historie archivů?

Setkáváme se s nimi už od starověku. Původně vznikaly pro uchování pouze nejcennějších písemností, typicky církev měla určitý majetek, a když ho měla prokázat, tak se „sáhlo“ do archivu. Nemusely to být přímo budovy, jak je známe dnes, ale třeba pouhé truhly, když objem uchovávaných archiválií nebyl tak velký. V historii se lze také setkat s ukládáním cenných dokumentů v knihovnách a muzeích. Můžeme předpokládat, že archiv byl od počátku také v naší biskupské rezidenci. Kde přesně, však nevíme. Jeho umístění se měnilo, což máme pramenně doloženo. Dnes sídlí vedle konzistoře, tam kde byl dříve církevní soud.

Archiv Biskupství královéhradeckého není samostatným právním subjektem ani akreditovaným archivem ve smyslu zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a působí v rámci administrativního odboru diecézní kurie. Řídí se zejména platnými předpisy církevního práva Codex Iuris Canonici 1983 (kán. 486–491).

77 Systém evidence písemností se určité v průběhu dějin měnil ...

V minulosti existovalo několik způsobů, jak archiválie ukládat. Lišily se mezi

(Archivář Ladislav Holoubek

diecézemi, i jednotlivými vikariáty/děkanáty a farnostmi napříč zeměmi, mnohdy dosti podstatně. Schémata pro ukládání si buď podle vlastní praxe utvářeli duchovní sami, anebo je přebírali z příruček, či z odborných periodik, ale také jim mohla být nařízena představenými. Pro názornost pomineme prostředí světských institucí. Nejjednodušší a nejstarší způsob uložení je po jednotlivých letech, např. všechno, co se vyřídilo v roce 1890. Postupně se vyvíjely složitější systémy, např. podle věčných hledisek, dnes je to celá věda a do hry vstupuje i legislativa. Konkrétně

v případě královéhradecké biskupské konzistoře se užívalo ukládací schéma po jednotlivých registraturních řadách – ustanovování kněží, zakládání farností, výdaje atd. Tak to bylo od 18. století až do roku 2010. Ukládalo se po agendách a po letech. Je to několik desítek metrů písemností, což mně připomíná, že bych mohl zmínit evidenční jednotky, které se v našem oboru užívají. Jsou to základní, obecné jednotky pro počítání a vykazování množství archiválií. Hrají totiž významnou úlohu při vyhledávání fyzických, ale i digitálních archiválií, které je nutné pro jejich zpřístupňování.

Jde o Listiny do a po roce 1850, Úřední knihy a rukopisy, Registraturní pomůcky, Kartotéky, Typáře (pečetidla) a jejich samostatné otisky, Kartony, Fascikly, Mapy, technické výkresy, grafické listy, kresby, Fotografické archiválie, Tisky do a po roce 1800, Balíky. Existují ještě další, které se užívají k evidenci archiválií v digitální podobě. Ty ale v našem archivu, alespoň zatím, nemáme. Množství archiválií se udává v běžných metrech.

77 Jaké typy dokumentů archiv odborně spravuje?

Mimo spisového materiálu konzistoře z let 1919–2010 je v archivu k dispozici kompletní řada katalogů duchovních od

– udržuje se stále klima, bez velkých změn, a samozřejmě se sleduje vlhkost a teplota, hodnoty se zaznamenávají, zamezuje se přístupu přímému světla. Dokumenty se skladují v přesně určené výšce od země, chrání se archivními krabicemi, případně dalšími ochrannými materiály. Archivy by se neměly budovat v záplavovém území, ani tam, kde by jim hrozila újma vlivem lidské činnosti, např. kde by hrozila průmyslová havárie apod. Potom bychom dokumenty neměli příliš překládat, měli bychom z nich sejmut kancelářské svorky a sponky, které rezaví a materiály ničí. Taký je třeba hlídat, aby nevznikala plíseň. A když už písemnosti zasáhla, tak je nedávat k těm, které zatím infikované nejsou.

Napadené dokumenty lze samozřejmě ošetřit. Jsou na to specializované restaurátorské dílny, svoje pracoviště mají většinou i státní archivy. Tam konzervátoři plíseň zlikvidují, aby se její spory nešířily, aby plíseň nebyla tzv. aktivní. Může se ovšem také stát, že se dokument rozpadne „na prach“, pokud je ponechán v dlouhodobě nevhodných podmínkách, v nejhorším případě pod přímým vlivem počasí a činnosti hmyzu a hlodavců. Když se ale zavčasu zasáhne, a je proveden restaurátorský zásah, existuje naděje, že se podaří zabránit definitivní ztrátě. Písemnosti jsou samozřejmě chráněny i tím, že se vytvářejí tzv. studijní (badatelské) kopie. Nejčastěji se dnes proto archiválie digitalizují, aby se nepředkládaly originály,

☛ Pohled na biskupské archivní regály

tento postup se předpokládá i v zákoně o archivnictví. To je typický příklad matrik, byly a jsou hodně využívány. Mnozí badatelé možná ještě pamatují, že bývaly na mikrofiši, což je fotomechanicky zmenšená kopie původního dokumentu. Dnes jsou digitalizáty matrik, ale i jiných archiválií, dostupné dálkovým přístupem na internetu, takže i tímto způsobem se písemnosti nechají chránit.

☛ Jaké jsou nejstarší dokumenty ve vašem archivu?

V archivu diecézní kurie Biskupství královéhradeckého máme, jak už jsem řekl, dokumenty od roku 1919 a mladší. Sice ne mezi nejstarší, ale rozhodně mezi nejhezčí dokumenty z našeho archivu patří papežské buly pro jednotlivé biskupy. Ostatní archiválie jsou uloženy v síti státních archivů. Tam nejstarší dokumenty jsou nejčastěji ze 17. století, ale jsou samozřejmě i výjimky. Měli jsme tady v diecézi nedávno jednu předávku dokumentů z farnosti do archivu, kdy jsme deponovali do úschovy kolegům do archivu v Litomyšli zřizovací listinu, notářský instrument z Morašic u Litomyšle, kde jím došlo ke zřízení tamního lokálního kaplanství, a to je listina z poloviny 14. století. Notářský instrument je v diplomacie označení pro listinu vyhotovenou veřejným notářem. Notářské instrumenty se uplatňovaly v českých zemích především od 13. do 15. století.

Občas dochází k překvapivým situacím. Např. v létě 2006 během rekonstrukce bývalého kláštera v Mladé Boleslavi objevili stavební dělníci ve stropním zásypu v prvním patře dvě truhličky s řadou vzácných písemností Jednoty bratrské z počátku 17. století. Jejich historická hodnota je naprosto mimořádná. Fakt, že se po čtyřech letech písemnosti našly v takřka neporušeném stavu, je naprosto výjimečný a je to sen každého historika i archiváře.

☛ Jak jste se stal archivářem?

Vždycky jsem měl rád dějiny, asi už od páté třídy jsem věděl, že chci být historikem. Časem jsem zjistil, že nejlépe o historii vypovídají prameny. Líbila se mi možnost,

☛ Pečeť na jmenovací bule biskupa Doubravy

že si budu moci na dokument, „starý papír“ z doby, o které jsem četl, sáhnout.

Studovat archivnictví jsem začal v roce 2010, tady v archivu Biskupství působím od roku 2018, předtím jsem zde vykonával praxi během studia. Archivnictví není jenom dobrodružné putování minulostí v bílých rukavicích. Archiváři na rozdíl od historiků vnímají písemnosti trochu jinak, jejich pohled na ně se liší. Archivář studuje hlavně druhy písemností, aby je mohl uspořádat podle toho, od jakého původce pocházejí, čeho se týkají, sleduje život dokumentu, jakou roli hrál v chodu kanceláře, ve společnosti, jaké druhy informací obsahuje, jaké je jeho možné badatelské využití. Historiky primárně zajímá obsah, aby ho mohli interpretovat a využít pro historickou práci. Dokument pro ně má o to vyšší cenu v širším kontextu. Takže ideální je, když se profese propojuje a vzájemně spolupracují.

☛ Co vám osobně udělalo radost?

Určitě když sem chodili studenti bádát na našem materiálu, pak své práce obhájili a dosáhli bakalářského, magisterského nebo doktorského titulu. Nebo když lidé něco hledají a já jim mohu říct: ano, tady to máte, když se písemnost dochová a v nezpracovaném materiálu ji prostě najdu. Tím nemyslím, že by byl v našem archivu nepořádek, ale může se stát, že požadovaná písemnost opravdu není, že ji třeba někdo v minulosti skartoval.

Velkou radost mám i z pomoci při práci a ochraně archiválií a dokumentů od

kolegů archivářů, ale i badatelů, farníků, dobrovolníků i duchovních správců. Všem bych rád touto cestou poděkoval.

V praxi může nastoupit určitá rutina. Člověk si řekne, bylo to tak a tak, tohle se s velkou pravděpodobností nedochovalo, ale vždycky tam musí být určitá pokora. Můžete mít nějakou teorii, a pak najdete jednu písemnost, která vám ji rozbourá. Lítost? Ani ne. Spíše radost, pokud k práci přistupujete opravdu vědecky, že hypotéza se poopravila a člověk je blíž k pravdě.

77 Osobnost pisatele, po letech praxe ji určitě dokáže odhadnout.

Tu my archiváři vidíme už v tom, čemu říkáme odborně ductus. Jak vede písmo, jak je jeho zběžnost atd. Poznáme, když jsou nějaké záznamy vypjaté nebo ten člověk je starší. Samozřejmě tím nechci tvrdit, že bychom se snad v tomto ohledu vyrovnali grafologům. Nejhůř píšou ti, co už jsou vypsaní ... duchovní, úředníci, co to mají jako běžnou rutinu. Třeba vojáci, ti psali vzorně jako žáci ve škole. Nic proti vojákům, ale moc toho nenapsali. Je třeba zajímavé, že dnes studenti archivnictví, jak se všechno píše nespojitým písmem, mají s paleografií (pomocná věda historická, nezbytná pro četbu starých rukopisů) problémy. Jak nepíšou rukou, tak v mozku se jim ta písmenka kolikrát nespojí a mají problémy text číst. Vzory písma byly třeba i ve středověku a písaři se je učili „obkreslovat“ podle vzoru. Obecně rozlišujeme písma na knižní, co se používala v rukopisech, a na listinná, která se užívala pro listiny a dále písma kurzivní, používaná na běžnější psaní. Vývoj písma koresponduje s vývojem společnosti a typu v ní užívaných písemností.

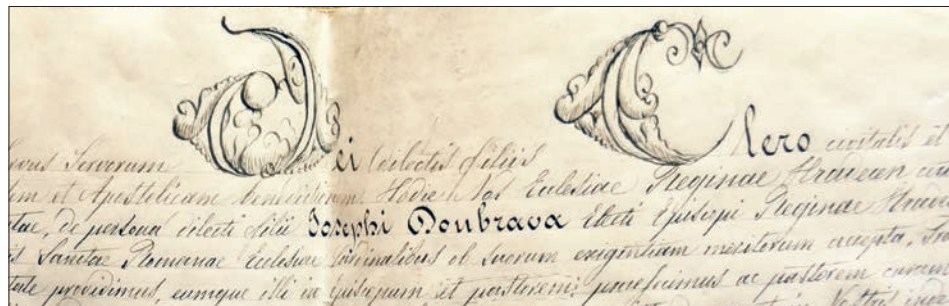
77 Co kdyby naši čtenáři chtěli vědět, jak se v archivu bádá, nebo kdyby tam chtěli osobně zajít?

U církevních archivů je to specifické. Tam je vždycky dobré domluvit se přímo s pracovníkem archivu (Brno má dokonce vlastní akreditovaný archiv, tj. soukromý archiv, kterému Ministerstvo vnitra udělilo akreditaci, podmínky návštěvy i péče o archiválie jsou velmi podobné, jako u státního archivu). Každá diecéze má určité podmínky, vnitřní předpisy, které se musí respektovat. Mnohé věci taky ještě nejsou zpracované, práce na nich probíhají. Ve státních archivech se chodí do badatelný, jejíž pracovníci taky poradí. Tam už je materiál většinou zpracovaný. Ale vždycky, když bádám, je důležité si uvědomit, kde je požadovaný dokument uložený. Když chci třeba fond farnosti, tak bádám v okresních archivech, když chci konzistoř nebo církevní soud, bádám v oblastním archivu, taková je hierarchie.

77 Zájem o váš biskupský archiv ...

Myslíte, kolik máme podání? Desítky ročně ... není to tisícovka, ale stovka určitě. Hodně to jsou údaje o duchovních, např. kde sloužili. Nebo jestli máme něco k určité události. Někdy jsou žádosti formulovány hodně obecně, tak se archivář musí doptat, co vlastně žadatel potřebuje. Uvedu příklad – napsal mně třeba jeden amatérský genealog, že je členem starobylého šlechtického rodu, ale zapomněl napsat, co vlastně potřebuje. Zkrátka bych rád vyzval badatelskou veřejnost, aby se nebála zeptat. Určitě se nějak domluvíme a podle možností a schopností poradíme a pomůžeme.

Eva Zálesáková)

(Výřez ze jmenovací buly biskupa Josefa Doubravy pro duchovní královéhradecké diecéze

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Alain Noël

Duchovní boj a Boží zbroj

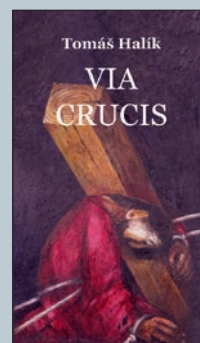

Otázka zní, zda bojujeme „dobry boj“, o němž mluví apoštol Pavel, nebo spíš nějaké svoje války a půtky: sami se sebou, se svými emocemi, ambicemi, s lidmi kolem sebe či s větrnými mlýny... Ono totiž dobře rozlišit, jaký boj nevzdávat a z jakého naopak vycouvat, a k tomu ještě umět zacházet s duchovní zbrojí, to není jen tak. *Brož., 208 s., 269 Kč*

Tomáš Halík

Via crucis

Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce. *Brož., 64 s., 89 Kč*

(Pozvánka

Katechetické a pedagogické centrum zve na Artevíkend

- **1.–4. května 2025 Artevíkend**
Poutní dům na Hoře Matky Boží
v Králíkách

Umění smývá z duše prach každodennosti. (Pablo Picasso)

Toto motto provází 2. ročník akce nazvané **Artevíkend** – víkend plný umění a tvořivosti, který má sloužit jako forma odpočinku a duchovní obnovy nejen pro katechety (viz plakát na zadní obálce Adalbertu).

Během Artevíkendu projdeme třemi druhy umění – **výtvarnem, hudbou a divadlem**. Jako posluchači i jako přímí účastníci se dotkneme těchto uměleckých forem, které mají nějakým způsobem své místo v životě každého z nás. A to i v případě, že zpíváme pouze sami, aby nás nikdo neslyšel, nakreslíme stěží domeček a komedii či dramata zažíváme jen v každodenním životě. Artevíkend je otevřen i těm, kteří se cítí být uměním „nepolíbeni“. Podle citátu Pabla Picassa jsme byli jako děti všichni umělci, jen jsme jimi nezůstali i jako dospělí. Pojďme tuto schopnost v sobě znovu objevit a probudit a čerpat z ní, to, co každý z nás potřebuje. Umění totiž dokáže silně zasáhnout lidské emoce či mysl. Umění v sobě může nést cenné poselství, které má schopnost lidskou duši obohatit a pozvednout. Má mimořádný duchovní potenciál a může se stát bránou do jiného prostoru a vyvolat intenzivní pocity přesahující materiální chápání světa.

Přihlášky a informace

Na stránkách Katechetického a pedagogického centra Biskupství královéhradeckého.

Diecézní centrum pro seniory

Diecézní centrum pro seniory nespalo zimním spánkem

Ba právě naopak. V závěrečné fázi je **příprava skript**, určených především **animátorům seniorů**. O jejich vznik se zasloužil P. Jiří Vojtěch Černý. Během jarních měsíců bychom je rádi distribuovali do vašich seniorských společenství, z nichž mnohá, jak víme, jsou velmi aktivní. Budeme rádi, když se nám ozvete i z míst, kde podobnou komunitu zatím nemáte, ale něco takového zvažujete. Rádi pomůžeme radou i osobní pomocí. Skripta pro seniorská společenství mohou inspirovat vaše setkávání během církevního roku. Přiblíží, jenom namátkou, životní pouť sv. Ludmily, sv. Josefa, prvního Evropana sv. Vojtěcha, sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Křtitele i dalších významných osobností, a také tradice známých církevních svátků.

A teď z jiného soudku

DCS Hradec Králové rozšiřuje své sociální síť – brzy bude také **na WhatsAppu**. Budete se k nám moci přidat a odebírat náš nový kanál, díky němuž se budeme moci jednoduše propojit a informovat o našich novinkách. WhatsAppu ho bude

možné najít jako **Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové** (dejte „odebírat“). Prosíme též o pozvání vašich přátel a stručnou informaci o tom, že jde o kanál DCS, kde budeme zveřejňovat různé pozvánky a informace. Mimochodem, WhatsApp má mnohem víc lidí než například Facebook.

Propojení na sociálních sítích je důležité pro to, aby se naše snažení dostalo mezi co nejvíce lidí. Stejně jako přidání odkazu na web www.simeon.cz, když posíláte lidem e-mailovou zprávu. Například, když jim posíláte váš článek, nebojte se připojit odkaz přímo na Simeona s uvedením, že je tam zveřejněný a že mohou web navštívit. Pomůžete tím nejenom vašemu příspěvku, ale taky webu Simeon.

Jak víme, mnozí z vás WhatsApp používáte. Je dobře, že tak zůstáváte ve spojení se svými příbuznými a známými. Také DCS chce být s vámi ve spojení a těší se na vzájemnou komunikaci. Klikněte ve svém mobilním telefonu v aplikaci WhatsApp na náš kanál, jehož odběr následně potvrdíte vpravo nahoře (aplikace

a propojení jsou zdarma). Kromě WhatsAppu používá naše DCS také sociální sítě **Facebook** (zde vyhledejte: simeonweb), **Instagram** (vyhledejte: simeon.cz) a též **YouTube** (zadejte „Verčín kanál“, Verončin kanál propojený s webem Simeon.cz, na kterém naleznete přednášky a besedy se zajímavými hosty, cestovatelská videa, videa z poutních míst, duchovní obnovy a slova povzbuzení, tvořivé dílny). Neváhejte se k těmto sociálním sítím, a především k nám, přidat!

Závěrem ještě pozvánka

DCS zve seniory a další zájemce na **poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Jižního Tyrolska**. Vydejte s námi za úchvatnými výhledy, malebnou přírodou, oslovujícími poutními místy a kostely

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory zve

- **23. 4. Akademie pro aktivní třetí věk** – vzdělávací program pro seniory a animátory seniorů: Umění komunikace a Tanec v sedě, Hradec Králové, uzávěrka přihlášek 14. 4. 2025
- **29. 4. Putování za mír po východočeské svatojakubské cestě** (6. etapa) – uzávěrka přihlášek 25. 4. 2025
- **29. 8. – 3. 9. Pohodový poutně-poznávací zájezd do Korutan** (jižní Rakousko) – příroda, hory, jezera, poutní místa a mnohem více, s biskupem Mons. Josefem Kajnekem, uzávěrka přihlášek 31. 3. 2025

Kontakt a přihlášky:

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
telefony: 737 215 328,
734 435 360, 495 063 661
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

a mnoha dalšími krásami Dolomit. **Duchovní doprovod zajistí Mons. Jan Paseka**, generální vikář královéhradecké diecéze. Každý den budeme slavit mši svatou.

Do rakouského Tyrolska jsme s ním zavítali v září loňského roku. Na břehu jezera Achensee nás povzbudil slovy kardinála Tomáše Špidlíka: „*Všechno, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení.*“ Věčnost vytvářejí vztahy, které nikdy nekončí. Snažíme se i na tomto pobytu utvářet dobré vztahy, být pozorní ke krásě, kterou stvořil Bůh a kterou vidíme kolem nás, ale hlavně mezi sebou. Abychom si odraz Boží krásy uložili do srdce a do svých vztahů, které nikdy nekončí a které nikdy nepominou, jak pan kardinál Špidlík říkal. Přeji nám všem, abychom co nejvíce dělali dobrého. Abychom měli radost z toho, že můžeme konat dobré věci, které mají hodnotu věčnosti a jak on říkal: „*Všechno, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení,*“ uzavřel své zamyšlení Mons. Jan Paseka.

Do horského kraje na severu Itálie se s ním vydáme v termínu 9.–14. 6. 2025. Účastníky zájezdu čekají Dolomity v oblasti Alta Badia, pohodový program s návštěvou nejvýznamnějšího jihotyrolského poutního místa Maria Weißenstein, pobyt v horském středisku Corvara ležícím v překrásné přírodě obklopené monumentálními štíty Dolomit (okolní masivy jsou opravdu úchvatné). Dojedeme k významnému poutnímu místu La Crusc (Santa Croce) pod horou Monte Cavallo a navštívíme Santuario di Oies, kde se nachází rodný dům sv. Josefa Freinademetze, známého misionářským působením v Číně.

Pohodový program, vynikající gastronomie, wellness v typickém tyrolském rodinném hotelu (vířivka, sauny, odpočinková část s lehátky). Odjezdy z několika míst ČR – z Brna, přes Hradec Králové, Prahu a dál, pouze jeden noční přejezd.

Aktuálně je možné přihlásit se jako náhradník (situace se může změnit a místa se mohou uvolnit, neváhejte se ozvat).

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

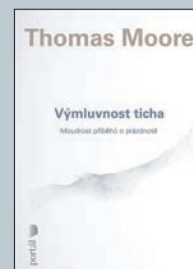
Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Thomas Moore

Výmluvnost ticha

Moudrost příběhů o prázdnotě

Thomas Moore na základě starých i moderních příběhů ukazuje nečekanou a mnohdy paradoxní moudrost prázdnoty. Prázdnota není nedostatkem, ale pozváním, které může být naším největším učitelem. Moudrá a laskavá kniha představuje několik desítek krátkých příběhů o prázdnotě z různých kultur a prostředí, od buddhistických kóanů po líčení prázdného hrobu z evangelií. Brož., 144 s., 299 Kč

Aleš Palán

Ten farář je nějaký divnej

o farářkách nemluvě

Kniha přináší sedm rozhovorů s duchovními různých křesťanských církví. Ukazuje nejen jejich svébytné zájmy, ale i podobně nekonvenční způsob uvažování o víře i nevíře, o sobě i o nás. Dost možná je právě tohle ten způsob, jak přiblížit křesťanství lidem, pro které je návštěva kostela něčím zcela ne-reálným. Váz., 272 s., 399 Kč

Diecézní centrum pro rodinu**Neviditelné ve viditelném**

V dnešním příspěvku (z cyklu o **Duchu Svatém** z knihy kardinála Tomáše Špidlíka – *Znáš Ducha Svatého?*) se pokusíme vstoupit do světa umění a tvorby. Aby člověk lépe pochopil, co je na „povrchu“, je potřeba „zajet na hlubinu“. To nás příkladně učí Ježíš. Pak se neviditelné stává viditelným, nepochopitelné pochopitelným a zdánlivě neskutečné skutečným. Pak se dějí zázraky.

Umění je svět, který patří Bohu a kterým Bůh obdaroval člověka ve svém nádherném díle stvoření. Člověk se podílí na něčem, co je „Boží“, už jen tím, že existuje, že byl stvořen. Je ale i přímo pozván k tomuto úžasnému dílu, aby nezůstal „jen“ poznavatelem této krásy, ale aby se na Jeho díle přímo podílel. Aby proměňoval, spoluutvářel, spoluposvěcoval. V článku zazní slova o vidění nekonečné neviditelné krásy, o velkolepém uměleckém díle Stvořitele. Jak bychom mohli chodit po tomto světě a nevšimnout si, snad přehlédnout, že to největší umění máme stále přímo před očima? Přesto, vidět neviditelný svět krásy není snadná samozřejmost. Vyžaduje otevřít oči, probudit se a uvědomit si, jaké výsady se nám tím dostává. V Duchu Svatém, který je „duší naší duše“, máme možnost vidět očima tak, jak můžeme pouze s Ním. Můžeme hledět očima srdce v Srdci sjednocení a pak uvidíme to, co jsme dosud neviděli. Takové velkolepé umění stojí za vidění. Je totiž nesmazatelně krásné...

Přetvářející vesmír

Na hoře Athos byla škola pro malíře posvátného umění. Po vyučení musel kandidát předložit obraz jako důkaz svého umění. Námět byl vždy týž: proměnění Páně na hoře Tábor. Cíl zkoušky byl přesný: malíř měl dokázat svou schopnost vidět svět ne světskýma očima, nýbrž takovým způsobem, jakým jej viděli tři apoštolové během proměnění. Šlo o vidění, které bylo jakousi předchutí budoucího světa po vzkříšení mrtvých.

Když duchovní autoři vysvětlovali tuto evangelijní scénu, ptávali se: co se změnilo, když apoštolové měli toto zjevení? Výraz „proměnění“ není přesný. Ježíš nezměnil svou „postavu“, svou formu. To by už nebyl on, nebyli by ho poznali. Změnilo se však světlo, zjevil se osvěcen. Samozřejmě i toto nelze chápat v hmotném slova smyslu, jako by byl ozářen reflektory. Bylo to duchovní světlo, které osvětilo celé stvoření, „táborské světlo“, jak je nazývali byzantští mnichové. V tomto světle bylo vše vidět změněné.

Toto světlo je účinkem Ducha Svatého – Osvětitele. O něm píše východní teolog V. Losskij: *„Vědomí plnosti Ducha Svatého, daného každému členu církve podle míry jeho osobního vyzdvižení, dává zmizet temnotám smrti, strachu ze soudu, z pekelné propasti, zaměřuje pohledy jedině na Pána, který přichází ve slávě. Tato radost ze vzkříšení a z věčného života, která dělá z velikonoční noci ‚svátek víry‘, na níž se každý podílí, není ničím jiným než malou chvilkovou účastí na plnosti osmého dne, který nebude mít konce.“*

Úchvatné jevy, o nichž se vypráví v životopisech svatých, ukazují, že svatí už žili ve stavu proměněném Duchem. Odtud jsou pak levitace (vznášení), bilokace (být na dvou místech zároveň), neporušenost mrtvých těl. Ale především zkušenost kontemplace staví askety tváří v tvář skutečností, ve které doufají, to je před celý „zduchovnělý svět“. Budoucnost není jen prostě před námi, ale v jistém smyslu už tvoří část dějin, je předtuchou, předjímanou účastí, již skutečnou.

Každý člověk je duchovní tvůrce

Církevní Otcové si kladli otázku: v čem spočívá velikost člověka? Antičtí Řekové ji viděli v jeho schopnosti poznávat. Moderní empirismus redukuje úkon

poznání na systematické shromažďování toho, co existuje, zvláště toho, co přijde na oči. Ruský myslitel S. L. Frank (1877 – 1950) reaguje na toto mechanické pojetí, které dělá z člověka pouhý fotografický aparát. Člověk není sběratel faktů, nýbrž podstatně tvůrce. Jako podoba Boha Stvořitele je povolán k tomu, aby přeměňoval vše stvořené. Každý na svém místě se snaží vyrobit něco nového, obohatit skutečnost svým dílem. Pozorujeme to u řemeslníků a především o to vědomě usilují umělci. Musíme se tedy ptát, jak vzniká umělecké dílo.

Často slýcháme tuhle větu: „*Umělec vyjadřuje ve svém díle sám sebe.*“ Avšak sami umělci s touto definicí nesouhlasí. Když totiž tvoří, chtějí vyjádřit „něco“, co jim přišlo jako inspirace. Antičtí Řekové mluvili o Múzách a viděli v inspiraci tajemný božský hlas. Umělec cítí, že je nucen ji přijmout, svobodně se s tím hlasem ztotožnit, chce s ním spolupracovat. Mluví k němu neviditelně a on mu chce dát viditelnou formu v malbě, soše, básni, hudbě... Není to nijak snadné. Trpí, přicházejí pochyby, zda by nebylo lépe ten plán nechat..., ale nemůže. Je tím hlasem jako posedlý, je donucen poslouchat ho.

A tu vyvstává velmi závažný mravní problém: být „posedlý“ myšlenkou, donucen provést to, co tak náhle přišlo, není to ponížení člověka, ztráta jeho svobody a jeho důstojnosti? Co přichází „zvenčí“ a donucuje, činí z člověka bezpochyby otroka. Je tedy umělecké tvoření v zásadě nemravné?

Námítka se rozřeší odpovědí na jinou otázku: jaký je původ inspirace, kdo mluví tím hlasem? Existuje jediný výsadní případ: pochází-li inspirace od Ducha Svatého, pak nepřichází „zvenčí“, protože Duch Svatý je „duší naší duše“, patří k našemu duchovnímu „já“; a nadto Boží Duch je Duchem svobody, nedělá člověka otrokem, nýbrž ho osvobozuje.

Z toho vyplývá nevyhnutelný závěr: jediné pravé umění je náboženské. Dostojevskij napsal: „Zde ďábel bojuje s Bohem, a bojištěm je lidské srdce.“ Nelze připustit uměleckou tvořivost „mimo dobro a zlo“. Co Bůh tvoří, to také posvěcuje. Takové musí být i lidské umění. Neposvěcená tvořivost degeneruje v ničivý titanismus, božská inspirace přenechává místo ďábelské posedlosti.

Boží původ pravé inspirace se projevuje tím, že umělci touží vyjádřit nevýslovně krásnou věc, nekonečnou krásu. Takový je pouze Bůh. A Bůh sám se tímto způsobem vyjadřuje ve stvoření a především ve vtělení Slova. Narození Božího Syna je vrcholem každého uměleckého díla. Duch Svatý zastínil Marii a ona dala této „inspiraci“ par excellence lidskou formu, nabídla se zcela k této službě.

Biblické vyprávění o stvoření ukazuje Božího Ducha nad propastí, z níž má vzniknout svět (srov. Gn 1,2). Na Pannu sestoupí Duch Svatý. Maria porodí „svaté Dítě“, dá tělo Božímu Slovu, božskému Slovu ve svém plném zjevení. Proto Ježíšova osoba představuje vrchol krásy, jak on sám dosvědčuje: „*Kdo viděl mne, viděl Otce*“ (Jan 14,9), v něm na vlastní oči vidíme nekonečnou neviditelnou krásu.

Každý křesťan, podle svého povolání, je je odpovědí na volání Ducha, se musí

podílet na tomto „velkolepém uměleckém díle“ tvoření a posvěcování světa.

Jak je duchovní člověk představován v ikonografii

Hlavním námětem posvátné ikonografie jsou osoby světců v jejich oslavených tělech. Musí být představováni ve své dokonalosti Božího obrazu. To spojuje dva aspekty: neviditelné ve viditelném, duše a duch v těle, který zjevuje tuto skutečnost „vnitřnímu člověku“. Pavel Florenskij používá trojího pojmu, aby lépe určil toto umělecké úsilí ikonografů: rozlišuje „tvář“ člověka od „portrétu“ a konečně od „ikony“. „Tvář“ je něco jako fotografie, reprodukce vnějšího vzhledu. Mnohem více se vyžaduje od umělce, který maluje „portrét“. Musí vyjádřit i charakter osoby, vlastnosti jeho duše, jeho osobnost. Avšak posvátný ikonograf je si vědom, že „charakter“ ještě není celá osoba. Ta zahrnuje i Ducha Svatého. Jen tak je člověk obrazem a podobou Boha (srov. Gn 1,26-27).

Je zajímavé si všimnout srovnání s antickým divadlem. I zde se musel člověk-herec objevit na scéně jako božstvo. Problém se rozřešil maskou, která se dávala na lidskou tvář. Křesťanská ikonografie nezná „masky“. Svatí se musí ukazovat

se svými přirozenými tvářemi, ve svém těle. A toto tělo, protože je ideální, musí se jevit krásné. Ale jaká je to kráska? Nestací jen obdivovat krásné formy, ale nestací ani ukazovat, jak tělo a zvláště tvář odhalují charakter a hnutí duše. Tím více pomýlené by bylo malovat těla chimérická, neskutečná, fantastická. Tělo musí vyzářovat Ducha.

Aby ikonografie dosáhla tohoto cíle, používá určitých prostředků, jistého symbolismu. Těla mají klidné postoje, bez známek vzruchu, i když jsou někdy v pohybu. Tento pohyb je rytmický a spíše pomalý. Jsou-li nehybná, jsou jako epiklesis, očekávání příchodu milosti. Světlo jimi zcela proniká, zdá se, jakoby vycházelo zevnitř, nebo jsou prostě průsvitná.

Tyto aspekty se lépe projevují na nahých tělech. Avšak na ikonách je oslavená nahost vyhrazena ukřižovanému Kristu, některým „jurodivým“, bláznům pro Krista nebo mučedníkům. Světci jsou normálně oblečení. Člověk se oděvem zařazuje do svého konkrétního prostředí, do určitého místa nebo doby, do svého sociálního postavení, do své funkce, do své práce. Avšak i oděvy se musí podílet na zduchovenění těla. Oděvy proroků vlají, aby ukázaly mocnou přítomnost božské inspirace. Když jsou nehybné, je přítomnost Ducha znázorněna osvětlením.

Florenskij poznamenává, že malba ikon nevidí ve světle jen něco předmětům vnějšího, nýbrž základní a intimní totožnost jejich podstaty. Pro malbu ikon, světlo podporuje a vytváří věci, je jejich objektivní příčinou. Proto nemůže být považováno za něco vnějšího. Je to transcendentní tvořivý princip věcí, který se v nich projevuje, ale neomezuje se jen na ně. A tedy vše, co se na něm ukazuje, celé tělo je světlo: ve světle se ukáže, oč jde (srov. Ef 5,13). I tělo i celý člověk je Boží milost...

Dar – milost „vidění neviditelného“ ve vašem osobním životě a vše dobré vám za naše Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná

Andy Loos, jáhen)

Diecézní centrum pro mládež

I ve vikariátu Havlíčkův Brod se něco děje!

Zdravíme vás z vikariátu Havlíčkův Brod, ve kterém se i po několikaleté odmlce opět schází mládež. Jsme moc rádi, že můžeme napsat pár slov o nás.

Náš vikariát vedeme s týmem o pěti lidech – otec Ondřej Špinler, Tereza Škarydová, Markéta Růžková, Ondřej Švec a Michaela Kuncová. V této sestavě jsme krátce, ale již teď můžeme říct, že se nám společně dobře spolupracuje. Mládeže v našem vikariátu není mnoho, ale i tak se snažíme vymýšlet různé akce a setkání, kde bychom se mohli všichni sejít a prožít spolu příjemný čas.

Naším cílem a snahou je propojit mladé z různých farností a společenství a vytvořit tak „místo“, do kterého se budeme chtít vracet..

Většinou se scházíme cca čtyřikrát do roka na různých místech po celém vikariátu. Například jsme zavítali do Chotěboře, Havlíčkova Brodu, Přibyslavi, Polné apod...

Veškerá setkání jsou na jedno odpoledne. Snažíme se dělat různorodý program, a proto teď nepopíšeme jednu konkrétní akci, ale rovnou několik a krátce.

Jedno z našich setkání se vázalo na téma darů, jiné na Vánoce, další neslo název Jiskření (celý čas byl u ohně), nebo se také jedno jmenovalo S důvěrou na cestách.

Rádi spolupracujeme s ostatními vikariáty, a proto jsme měli akci Bigvikariátko v Čáslavi společně s vikariátem Kutná Hora-Poděbrady a Humpolec.

Taktéž máme rádi kreativitu na sociálních sítích a webových stránkách, proto jsme vymysleli tzv. vikariátní televizi, kde mladým předáváme informace a zároveň ohlédnutí za akcí prostřednictvím videa.

Jsme rádi za to, že se můžeme scházet i nadále. Děkujeme za veškerou podporu a věříme, že jsme alespoň jednomu z vás rozšířili pohled o našem dění ve vikariátu.

Za vikariát Havlíčkův Brod

Tereza Škarydová)

(Pozvánka

Diecézní setkání mládeže

Srdečně zveme na Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Janem, které proběhne **5. dubna 2025 v Hradci Králové**.

Doporučený věk k účasti na setkání je od 14 do 26 let (mládež ve věku 12 a 13 let pouze s doprovodem staršího sourozence nebo kamaráda). Pro tuto událost uvítáme jakoukoliv pomoc. Můžeš-li, prosím, přijď přiložit ruku k dobrému dílu. Pokud nesplňuješ horní věkovou hranici, jsi vítán v přípravném týmu. Již teď mnohokrát všem děkujeme!

Příjezd a registrace účastníků je od 9.00 ve Filharmonii Hradec Králové (program začíná v 9.30). Odpoledne budou následovat přednášky a workshopy na Biskupském gymnáziu. Setkání slavnostně zakončíme mší svatou v 15.00 v katedrále Svátého Ducha.

Přihlášky a informace

Přihlásit se lze na webu diececko.cz, kde také budou zveřejněny všechny potřebné informace o setkání.

Duchovní život v Řádu sv. Huberta

Řád svatého Huberta je název loveckého bratrstva, které založil 3. listopadu 1695 v Lysé nad Labem **hrabě František Antonín Špork**, a stal se také jeho prvním velmistrem. Necírkevní společenství je pojmenováno podle sv. Huberta, považovaného za patrona lovců. Členy řádu se za života hraběte Šporka stávali šlechtici, kteří v parforsním honu našli svou zálibu.

Když Šporkův lovecký řád přijal roku 1723 i císař Karel VI., popularita bratrstva značně vzrostla a vstupovaly do něj významné osobnosti z řad nejvyšší aristokracie i členové královských rodů. Po smrti hraběte Šporka roku 1738 však původní lovecké bratrstvo brzy zaniklo. Řád svatého Huberta se sídlem na Kuksu čekají na Hoře Matky Boží u Králík březnové exercicie a také kající pouť za zemřelé myslivce, lesáky a jejich rodiny. Zeptali jsme se na podrobnosti řádového bratra Daniela Fichny, sacrifice Řádu svatého Huberta.

?? Kde se vzala tradice duchovních cvičení pro Řád sv. Huberta?

Řád svatého Huberta je rytířský, myslivecký, světský řád uznávající křesťanské principy života. Posláním Řádu svatého Huberta je skrze horlivé provozování myslivosti a ušlechtilé honby, při respektování mysliveckých tradic, myslivecké etiky a zvyklostí, při ctění příkazání a zákonů Božích, velebit Boha, Pána našeho a svatého Huberta, patrona myslivosti, a na jeho přímluvu se státi šlechtici ducha, nositeli přátelství, svornosti a lásky k bližnímu. Toto poslání Řád svatého Huberta podle platných stanov naplňuje mimo jiné také tím, že pro své členy organizuje duchovní aktivity a umožňuje prohlubování znalostí a dovedností svých členů v oblasti duchovní. Řád svatého Huberta pořádá každoročně pro své

členy, příznivce, ale i zájemce z řad myslivecké veřejnosti exercicie, tedy duchovní obnovu zaměřenou na výklad Bible a liturgických textů.

?? Pod rouškou romantiky se rozkrývá touha po pochopení řádu života. Ať v přírodě (myslivecké zvyky), nebo u člověka (pozvedání srdce i myslí k Bohu). Myslivec, který hledá odpovědi na tyto otázky, je potenciálním členem Řádu.

?? V tomto společenství nejsou asi všichni členové věřící. Jak se staví ke dnům, které jsou zaměřeny na vztah k Bohu?

Členem Řádu svatého Huberta se může stát každý křesťan bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a státní příslušnosti za podmínek stanovených vnitrořádovým předpisem pro přijímání členů do Řádu svatého Huberta, tedy je křesťanem a vykonává právo myslivosti. Přestože se převážná většina členů Řádu svatého Huberta hlásí k římskokatolické církvi, jsou mezi členy Řádu zastoupena také

jiná vyznání (např. evangelické, pravoslavné, ...). V tomto směru je řádové společenství otevřené příslušníkům všech křesťanských církví a vyznačuje se vzájemným respektem a jednotou v Kristu.

Členové Řádu svatého Huberta se při vstupu do Řádu zavazují slibem, že po celý život chtějí zvláště svatého Huberta ctít a jako svého patrona uznávat.

?? Jak vlastně exercicie probíhají ve vašem případě?

Řád dává bratřím a sestrám možnost duchovně růst. Bez lásky k Bohu a k bližnímu se nemůže nikdo stát šlechticem ducha ani nositelem přátelství a svornosti, k čemuž členy Řádu svatého Huberta zavazuje jeho poslání. Exercicie dávají možnost ke ztišení, k vnímání blízkosti Boha, prostor pro modlitbu a duchovní rozjímání, ale rovněž k zamyšlení se nad smyslem lidského života.

Setkání při exerciciích jsou v místech, kde je klid pro duchovní obnovu i fyzický odpočinek. Za posledních deset let jsme navštívili klášter Kapucínů v Praze, klášter Premonstrátů v Želivu, faru v Dubu nad Moravou, ubytovací zařízení v Jestřebí u Zábřehu na Moravě, horský Dům svatého Josefa na Grůni v Moravskoslezských Beskydech a také Horu Matky Boží u Králík.

(Sv. Hubert

77 Znáte téma letošních duchovních cvičení?

Jak již bylo uvedeno, vždy je duchovní obnova zaměřena na výklad Bible a liturgických textů. Duchovní obnovu osobně vede římskokatolický kněz otec František Eliáš formou přednášek s výkladem Starého a Nového Zákona. Takže spirituál určí, jaké bude ústřední a nosné téma duchovní obnovy. Pro letošní exercicie, které se uskuteční opět v Poutním domě na Hoře Matky Boží v týdnu po Popeleční středě, zatím toto téma není zúčastněným odtajněno. Otec František Eliáš, který je původně vyučen v profesi lesníka, je již mnoho let řádovým spirituálem a také čestným členem Řádu svatého Huberta.

77 Jsou nějaké povinnosti členů, které musíte denně provádět? Třeba se modlit modlitbu ke sv. Hubertu?

Řád svatého Huberta založil František Antonín hrabě Sporck dne 3. listopadu 1695 v Lysé nad Labem. V té době byla vydána Pravidla Sporckova Řádu svatého Huberta, tedy tehdejší povinnosti členů:

- I. Kdo ušlechtilý a nádherný Řád svatého Huberta miluje a plně se svými bdělými smysly lovu oddává, ten ať je všem cnostem věren, neb bez nich se při lovu špatně obstará.

(Vokální soubor Solideo je zván na Kuks k interpretaci gotické, renesanční a barokní hudby

- II. Každý člen Řádu při rozkoši honby stále ať má řádový odznak na prsou svých, ten, kdo jej na lovu nemá, bude pokutován několika dukáty za svůj hřích.
- III. Pokud se stane, že řádový odznak ztratí, pak se mu pokuta ještě jednou zvýší, není však příslušnosti k Řádu zbaven docela a na prosbu může nový odznak mít.
- IV. Dříve však, než člen Řádu zabaví se lovem, musí modlitbu ke svatému Hubertu dát, a každý pro svůj lovecký zdar modlí se k němu v týdnu jedenkrát.
- V. Třetí den listopadový ať každý člen řádový se k Řádu hlásí ve zbožnosti a rád, co nejvíce členů Řádu pak ať společně prosí, aby o společném honu mohli obstat.
- VI. Kdo pokousán byl zuřivým a vzteklym psem, zhojí ho klíčem svatého Huberta vypálení, a každý ať dbá o rozkvět Řádu a v modlitbách myslí na ty, jichž tu není.

Dnešní Řád svatého Huberta je přímým pokračovatelem nositelů Řádu svatého Huberta založeného roku 1695 Františkem Antonínem hrabětem Šporkem a uznaného císařem Karlem VI. dne 3. 11. 1723, kdy tento Řád samotný císař přijal a zapsal se do knihy držitelů Řádu svatého Huberta. Členové mají dnes povinnost dodržovat stanovy Řádu svatého Huberta

a ostatní vnitrořádové předpisy, plnit stanovené závazky vůči Řádu a ctít a propagovat Řád svatého Huberta a jeho ideály a podle svých možností a schopností pracovat na jeho zvelebení. Člen má také svá práva, mimo jiné zúčastňovat se veškeré činnosti a být informován o činnosti Řádu svatého Huberta, požívat všech výhod poskytovaných Řádem, uplatňovat své názory, podněty a stížnosti a rovněž požádat o členství v komendě nebo z ní vystoupit. Samozřejmě jsou členové Řádu křesťané, kteří vykonávají právo myslivosti. V řečtině je slovo křesťan odvozeno od slova Kristus a stejně jako v prvním století tak i dnes má být za křesťana považován člověk, který následuje Ježíše Krista. Pevně věřím, že se dnešní členové Řádu svatého Huberta každodenně ke křesťanství hlásí, a především jím žijí.

77 Když už jste řádové společenství, jak si představit váš noviciát?

Členové Řádu celým svým životem, svým myšlením a vykonávanými skutky působí na nejširší občanskou společnost. Z ní se především křesťansky smýšlející lidé a řádní hospodáři v přírodě začínají zamýšlet nad významem a odkazem svatého Huberta a nad smyslem poslání Řádu svatého Huberta. Ti, kdož se více budou zajímat o tento Řád, se po prvotním zaregistrování komturem, stanou postulanti Řádu svatého Huberta. Dalším stupněm

atestační hierarchie členů Řádu svatého Huberta jsou novicové, tedy postulanti, kteří naváží kontakt s vybranou komendou, účastní se akcí pořádných Řádem a komendou a na základě výzvy komtura složí slib novice. Cílem a smyslem noviciátu je důkladně se seznámit s odkazem svatého Huberta pro současnost a také s cíli a činností Řádu.

Třetím stupněm atestační řádové hierarchie je členství s časnými sliby. Podmínkou složení časného slibu je svátost křtu a složení základní myslivecké zkoušky. Poté v kapli svatého Huberta na Kuksu skládá dosavadní novic do rukou Velmistra slib a stává se členem Řádu svatého Huberta. Na znamení toho mu Velmistr udělí atributy: řádovou uniformu, klobouk se zelenou stuhou, pluviál s nášivkou řádové insignie na zeleném podkladu a řádovou insignii. Člen s časnými sliby by měl pokračovat ve svém duchovním i mysliveckém – odborném růstu. Následující období by měl člen také věnovat důkladné rozvaze, zda je schopen zavázat se k celoživotní službě v Řádu. Symbolicky by měl člen s časnými sliby dorůst z Huberta lovce k Hubertu světcí.

Další stupněm jsou členové na IV. stupni s věčnými sliby, na V. stupni jsou rytíři

Řádu svatého Huberta, na VI. stupni Mistři Řádu svatého Huberta a nejvyšší stupeň je VII. Velmistr Řádu svatého Huberta.

Co je v dnešní době zásadní náplní řádu? Nebo je to jen romantické sdílení tradice?

Poslání Řádu svatého Huberta je stále stejné, tedy skrze horlivé provozování myslivosti a ušlechtilé honby, při respektování mysliveckých tradic, myslivecké etiky a zvyklostí, při ctění příkazání a zákonů Božích, velebit Boha, Pána našeho a svatého Huberta, patrona myslivosti, a na jeho přimluvu se státi šlechtici ducha, nositeli přátelství, svornosti a lásky k bližnímu. Řád toto poslání naplňuje zejména tím, že organizuje duchovní, myslivecké, lovecké a dobročinné aktivity svých členů. Umožňuje prohlubování znalostí a dovedností svých členů v oblasti duchovní, mysliveckých tradic, zvyklostí a etiky ve všech činnostech, jimiž je naplňována myslivost a ušlechtilá honba. Organizuje dobročinnou činnost ve vztahu k nemocným, starým či nemohoucím členům Řádu prostřednictvím nadací a fondů. Vytváří a ovlivňuje aktivity na záchranu a obnovu mysliveckých, loveckých, přírodovědných a církevních památek. Organizuje a provozuje společné činnosti a služby

vyplývající z dalších předpisů Řádu. Vykonnává a propaguje práci s dětmi a mládeží. Organizuje a vykonává veřejně prospěšnou činnost. Navazuje a udržuje kontakty s ostatními mysliveckými a loveckými organizacemi a spolky. Provozuje hospodářskou činnost. Vytváří podmínky pro podporu veškerých aktivit vykonávaných v oblasti myslivosti a spolupracuje se subjekty hospodařícími v přírodě.

Čím jste třeba prospěšní dnešní společnosti?

Chceme být myslivci a řádní hospodáři ve svěřených honitbách, kteří pracují na svém osobním růstu, propagují nejen myslivecké tradice, ale také mysliveckou profesi s důrazem na moudrého hospodáře v přírodě, který ctí přírodní zákony, tradiční křesťanské hodnoty a žije duchovním životem.

...a zeptali jsme se na duchovní život členů Řádu sv. Huberta i P. Františka Eliáše, který členy řádu doprovází již mnoho let.

Předpokládám, že ne všichni členové společenství jsou věřící. Jak tedy máte exercicie postavené, aby i oni rozuměli?

Ulovený daněk jako obětní dar při bohoslužbě celebrowané královéhradeckým biskupem Janem Vokálem

Stylové oblečení patří ke svatohubertskému kultu

František Antonín hrabě Špork byl český šlechtic německého původu, tajný rada, komoří a český místodržící, mecenáš umění. Stojí za vznikem významného barokního areálu v Kuksu

Členství v Řádu sv. Huberta předpokládá zakotvení ve víře, podmínkou vstupu do řádu je křest. Členství má přesná hierarchická pravidla, kdy na dalších stupních musí být dotyčný člen biřmován - v případě, že je evangelík - tak konfirmován. Samozřejmě že nemůžeme čekat jednotnou úroveň tak, jak ji nečekáme ani mezi farníky. Každý člověk píše svůj životní originální příběh. Snažím se těmto příběhům porozumět a vyjít z konkrétní situace. Důležité je najít společnou a srozumitelnou řeč. Letos předpokládám, že každý účastník bude obdarován Malým kompasem víry z pera Maxe Kašparů, což předpokládá další samostudium. Současně není ale všechno o studiu, je to o postupném uvědomování si sebe samých.

77 **Přece jen je to společenství lidí, kteří se snaží udržovat, možná trochu romanticky, historickou loveckou tradici. Je to ve vašich přednáškách hodně propojeno?**

Ano i ne. Řád založil František Antonín hrabě Špork, který si dobře uvědomoval plynutí času i věčnost. Své sídlo, které si vybudoval na levém břehu Labe na Kuksu, zaniklo. Z tohoto sídla se díval na pravý břeh na duchovní část svého budování, což je hospitál, kostel a pod ním hrobka, na kterou viděl denně ze svého

okna a věděl, že v ní jednou bude ležet i on sám. Je vhodné připomenout, že pravá část Kuksu, která mluví o věčnosti, stále trvá, ostatní zaniklo. Pod rouškou romantiky se rozkrývá touha po pochopení řádu života. Ať v přírodě (myšlivce zvyky), nebo u člověka (pozvedání srdce i mysli k Bohu). Myslivce, který tíhne k odpovědím na tyto základní otázky života, je potenciálním členem Řádu.

77 **Co jste si pro exercitanty připravil letos?**

Motto letošních exercicií je **Vstoupit celý, zůstat sám a odejít jiný**. Začínáme Mši svatou ve čtvrtek po Popeleční středě, kdy všechny označím na znamení kajcnosti popelem z Popeleční středy s výzvou: Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš. Tomu nelze odporovat, ať je člověk na jakémkoli stupni víry, nebo i nevěřící. Vyjdeme od osobní svobody, ale z toho plynoucí odpovědnosti jak se svobodou naložíme. Inspirací nám bude závěr vánočního listu velmistra ŘSH zakončený citátem Blaise Pascala: „*A tak, aby se (Bůh) zjevil otevřeně těm, kdo ho celým srdcem hledají, a zůstal skrytý pro ty, kdo mu celým srdcem unikají, přitlumil svou poznatelnost tím způsobem, že dal viditelná znamení těm, kdo ho hledají, a ne těm, kdo ho nehledají. Je dostatek světla pro ty, kdo si z celé duše přejí Boha*

spatřit, a dostatečná tma pro ty, kdo mají přání opačné.“ V tichu exercicií si každý může a musí klást otázku, jaká jsou přání jeho srdce.

77 **Vy sám máte blízko k lovu a ke sv. Hubertu?**

Jsem spirituálem Řádu svatého Huberta a jeho čestným členem. Mám lesnické vzdělání, tím i blízko k myslivosti a sv. Huberta vnímám nejen jako lovce, ale jako člověka, který prošel utrpením ze ztráty blízkých osob (ať už to byla jeho manželka či biskup sv. Lambert, který ho formoval) a dozrál v duchovně silnou osobnost. V západních zemích se sv. Hubert stal přímlyvcem v neřešitelných životních situacích.

77 **Jak proběhne avízovaná kající pouť?**

Kající pouť uzavírá exercicie Řádu sv. Huberta. Je nabídnuta všem, kteří chtějí pamatovat na zemřelé myslivce, lesníky a jejich rodiny. Na slavnostní bohoslužbu doprovázenou trubači na lesní rohy jsou zváni nejen členové Řádu, ale také všichni, kteří chtějí doputovat v neděli 9. března 2025 v 10 hodin na Horu Matky Boží u Králík a sjednotí se s námi v modlitbě.

Návštěva rektora z Ugandy

Ve dnech 21. – 25. ledna 2025 navštívil Českou republiku **P. Vincent Muhindo, rektor semináře St. Paul Kinyamasika v Ugandě**. Čeští dárci tento seminář podporují již mnoho let v rámci Papežského misijního díla sv. Petra apoštola a spolupracujeme s ním také na projektu Adopce seminaristy.

Otec Vincent přijel do Národní kanceláře Papežských misijních děl po návštěvě farnosti Vrchlabí, kde měl na programu např. setkání s dětmi při výuce náboženství a mše svatě. V Hradci Králové besedoval s pracovníky papežských misí o životě seminaristů, o jejich podpoře ze zahraničí, o vzdělávacím systému v Ugandě a o další spolupráci s Papežskými misijními díly. Radost měl ze setkání s konkrétními dárce, kteří věnují své modlitby a finanční dary bohoslovcům, a udělil jim své osobní požehnání. Na biskupství v Hradci Králové se náš vzácný ugandský host pozdravil s otcem biskupem Mons. Janem Vokálem a v Praze jej přivítal otec arcibiskup Mons. Jan Graubner, který mu při návštěvě arcibiskupství ukázal krásy Prahy. Další zastávkou byl Strahovský klášter, kde otec Vincent obdivoval jednu z nejvýznamnějších knihoven nejen u nás, ale i v Evropě.

Všechna setkání s otcem Vincentem byla velmi srdečná a inspirativní. Rozhovor s ním, mohli slyšet posluchači radia Proglas a reportáže ze setkání bude vysílat Česká televize. Najdete je brzy i na našich webových stránkách.

Otec Vincent českým dárce vzkazuje: „*Srdečně děkuji za všechny modlitby, kterými provázíte naše seminaristy! Vaše podpora je velmi důležitá pro chod semináře a hlavně pro studenty, aby se mohli stát dobrými kněžími! Bůh Vám žehnej!*“

Zapojte se do dárceství a pomozte bohoslovcům v misiích

Stačí zaslat jakýkoliv dar na číslo účtu **72540444 / 2700 s VS 30.**

Za vaši štědrost ze srdce děkujeme!

Všechny informace získáte na našem webu: <https://www.missio.cz/adopce-seminaristy/>

missio.cz
 Papežská misijní díla
www.missio.cz

Na Kropáčce 30/1
 500 03 Hradec Králové
 IČO: 736340051
 č. účtu: 72540444/2700
 +420 604 838 882

Kutnohorské Centrum Přístav vnáší světlo do života klientů

Charita v Kutné Hoře z Tříkrálové sbírky podpořila Centrum Přístav, kde pomáhá lidem se zdravotním postižením, duševním onemocněním a seniorům. Jedním z nich je i Štěpán, který se zapojil do výtvarných činností, nácviku vaření nebo třídění knih v re-use centru. A tak už nesedí doma sám, ale našel nový smysl a radost v každodenním životě.

Centrum Přístav poskytuje tři sociální služby. Někteří klienti sem přijdou a po vyřešení svého „problému“ zase odejdou, někteří dochází dlouhodobě a pravidelně. Službu využívá také Štěpán, který i když se vyučil, práci ve svém oboru nikdy nedělal. Jeho zdravotní stav mu to nedovoluje. Oproti jiným klientům měl výhodu, že mohl pomáhat rodičům ve firmě. Každodenní stres ale nebyl na jeho psychiku tou správnou volbou a jeho zdravotní stav se zhoršil natolik, že se i pokusil vzít si život. A pak přišel nápad rodičů, aby Štěpán navštívil charitní službu. A stalo se. Nyní chodí do Přístavu dvakrát týdně a je spokojený.

Štěpán už nesedí doma sám

Dříve Štěpán trávil většinu dní doma nebo na chatě s rodiči a přemýšlel o tom, jak by jeho život mohl být jiný. Nastal čas na změnu. V Přístavu se setkal s dalšími lidmi, kteří se ocitli v podobné situaci, a našel podporu a inspiraci, kterou hledal. Jednou z jeho nejoblíbenějších aktivit se stalo kreslení. Nejvíce ho baví vybarvování mandal a vyrábí nástěnný kalendář plný svých oblíbených obrázků. Rád chodí i na nácviky vaření a každý nový recept pro něj představuje výzvu, ale také radost z úspěchu,

Štěpán našel v kutnohorském Přístavu nový smysl a radost v každodenním životě. Věnuje se i práci s knihami v re-use centru, která ho baví a je v ní precizní. Foto: Oblastní charita Kutná Hora

když se mu podaří spolu s ostatními připravit chutné jídlo. Postupně se učí starat se sám o sebe a jeho sebevědomí roste s každým malým vítězstvím.

Kromě vaření objevil Štěpán i další vášně – práci v re-use centru s knihami. Baví ho třídění knihy do regálů a doplňovat do nich data. Jeho preciznosti a pečlivosti bychom se mohli učit i my. Štěpánovi se dny plní novými aktivitami, které odrážejí jeho pokrok a úspěchy. Připomíná si, že

život není jen o překážkách, ale i o cestě, kterou si vybíráme.

Příběh Štěpána nám ukazuje, že i když je to někdy obtížné, s odhodláním a podporou lze překonat mnohé. Jeho úsilí a odhodlání může být „světlem“ pro ostatní, kteří hledají svou vlastní cestu ke změně.

Markéta Machanová

Více o této službě na www.kh.charita.cz.

**Děkujeme vám za podporu Tříkrálové sbírky.
Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.**

(AKTUALITY)**Tříkrálová sbírka vynesla 29,5 milionů pro nemocné a potřebné. Děkujeme!**

Hradec Králové: Výtěžek jubilejní pětadvacáté Tříkrálové sbírky v celé královéhradecké diecézi dosáhl rekordních 29,5 milionů korun, což je o 1,5 mil. více než loni. Charity z darovaných peněz podpoří sociální a zdravotní služby pro nemocné, handicapované, seniory, matky s dětmi v tísní a další potřebné v regionu. Do úředně zapečetěných pokladniček lidé darovali celkem 28 897 470 Kč, dalších 639 507 Kč činí bezhotovostní dary na účet sbírky a do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz (ke dni 12. 2. 2025), do které lze přispívat po celý rok. Dílčí výsledky jsou většinou také rekordní a jsou uveřejněny na str. 34 a na webu www.hk.caritas.cz.

„Děkujeme všem dárcům za důvěru, štědrost a solidaritu s nemocnými a potřebnými, o které naše Charity pečují. Díky také všem statečným koledníkům a ochotným dobrovolníkům, kteří nám se sbírkou pomáhají, a také pracovníkům Charit, zejména koordinátorům. Jsem moc ráda, že se dobročinná Tříkrálová sbírka stala fenoménem, který vnáší do naší společnosti radost a pozitivní energii,“ děkuje Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

Historicky nejvyšší výnos má i celostátní výtěžek Tříkrálové sbírky. Štědrí dárci letos věnovali na dobročinné účely celkem 184,3 milionů korun. To je zatím nejvíce v 25leté historii této celostátní dobročinné sbírky. Největší podíl na tom mají koledníci – ti do více než 28 800 pokladniček vykoledovali celkem 175 mil. Kč (ke dni 12. 2. 2025). Více informací naleznete na www.trikralovasbirka.cz.

Jana Karasová)

Koncert hradecké Filharmonie na podporu léčby chudých dětí v Indii

Hradec Králové: Mimořádný Benefiční koncert pro děti v nouzi, který se uskutečnil ve čtvrtek 30. 1. ve Filharmonii Hradec Králové, vynesl 38 503 Kč. Děkujeme mnohokrát hradecké Filharmonii, návštěvníkům a také hudebníkům za krásný umělecký zážitek. Diecézní charita Hradec Králové z výtěžku podpoří léčbu chudých indických dětí.

„Pomáháme také chudým indickým dětem, které nemohou chodit do školy kvůli vážnému onemocnění nebo úrazu. Nedávno jsme přispěli na léčbu například Nikitě, která onemocněla leukémií, nebo Dhanushovi, který podstoupil operaci páteře. Výtěžek z benefičního koncertu bude použit na léčbu dětí, jako jsou Dhanush a Nikitha. Děkujeme mnohokrát za podporu hradecké Filharmonii, návštěvníkům koncertu a také hudebníkům,“ říká Vojtěch Homolka, vedoucí projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

(KALENDÁŘ AKCÍ)**Kutná Hora****13. ročník Jarní rovnodennosti**

■ **20. 3. od 16:30 hod. v sedlecké katedrále Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele.** Vystoupí skladatel a pianista Mikuláš Tichý. Výtěžek akce poputuje na podporu rodin s dětmi se zdravotním znevýhodněním, kterým pomáhá Středisko Na Sioně kutnohorské Charity. Přijďte zažít jedinečný přírodní i architektonický fenomén.

Více na www.kh.charita.cz a www.sedlec.info.

Česká Třebová**Výstava příběhů z Indie „Štafeta dobra“**

■ **28. 2. – 31. 3., kostel sv. Jakuba.** Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku® hradecké Diecézní charity. Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Červený Kostelec**Exercicie – P. Anthony Saji VC**

■ **29. 5. – 3. 6., Červený Kostelec.** Oblastní charita a Římskokatolická farnost v Červeném Kostelci vás zvou na exercicie pod vedením P. Anthony Saji na téma „Uzdravení vírou a osvobození“. Přijďte si odpočinout a načerpat nové síly. Tlumočení zajištěno. Do programu se lze zapojit i na vybraný den. Bližší info a registrace na www.charitack.cz.

(Benefiční koncert hradecké Filharmonie pro děti v nouzi podpoří léčbu chudých dětí v Indii. Foto: Martin Votava)

Na Benefičním koncertu pro děti v nouzi zazněly hudební skladby Antonína Dvořáka, Sergeje Rachmaninova a Johanne-se Brahmsa v úžasném provedení Filharmonie Hradec Králové a klavíristky Wenting Shi pod taktovkou mladých studentů Universität der Künste Berlin. Návštěvníci ocenili jejich vystoupení zaslouženým potleskem.

Pokračování na následující straně >

➤ Pokračování z předcházející strany

Hradecká Filharmonie již tradičně spolupracuje na dirigentských kurzech prestižních zahraničních hudebních škol a výtežek ze vstupného z absolventských koncertů dirigentských kurzů věnuje těm nejpotřebnějším. Z výnosu lednového benefičního koncertu pro děti v nouzi bude podpořen projekt Podpora zdraví, který realizuje Diecézní charita Hradec Králové v rámci vzdělávacího programu Adopce na dálku.

Více informací o projektech Adopce na dálku a Podpora zdraví na pomoc chudým dětem v Indii najdete na webové stránce www.adopce.hk.caritas.cz.

Jana Karasová)

Vytopené nízkoprahové centrum CESTA opraveno

Luže: V pondělí 3. 2. se po loňských podzimních povodních činnost nízkoprahového zařízení CESTA v Luži opět vrátila do Jeronýmovy ulice. Nízkoprahové centrum CESTA bylo slavnostně otevřeno 11. 4. 2024. O několik málo měsíců později jej zastihla velká voda. Děkujeme městu Luže, všem dárcům a dobrovolníkům, především firmě PROXIM s. r. o., za obětavou práci a pomoc. Více na www.pardubice.charita.cz.

Jana Rokosová)

Odlehčovací pobyt: Pomoc a péče, když ji nejvíce potřebujete

Dvůr Králové – Žireč: Pečujete o blízkého s hendikepem? Je tu místo, kde získá nejen odbornou péči, ale i komunitu lidí, kteří prožívají něco podobného. Bude mít přístup k širokému výběru terapií, služeb a pomoci a vám zatím poskytne prostor k oddechu a načerpání sil.

Domov sv. Josefa v Žirči, ve Dvoře Králové nad Labem umožňuje rychlý nástup na týdenní až tříměsíční odlehčovací pobyt s podporou rehabilitace, vodoléčby a psychoterapie. Je určený lidem nejen s roztroušenou sklerózou, ale i jinými neurologickými onemocněními nebo tělesným či zdravotním postižením. V krásném prostředí barokního areálu, v nově rozšířených a zmodernizovaných prostorech, pomáhá služba klientům vyrovnat se s nemocí a stabilizovat zdravotní stav. To vše díky individuálnímu přístupu a komplexní péči multidisciplinárního týmu odborníků. Pro zájemce jsou k dispozici také chytré byty, vybavené moderními technologiemi podporujícími soběstačnost, které ukazují možnosti, jak účinně kompenzovat ztrátu hybnosti. Setkání v kavárně a nabídka nejrůznějších aktivit a kulturního programu obohacuje klientům každý den.

V případě zájmu kontaktujte naši odbornou poradnu na tel.: 491 610 620. Další informace na www.domovsvatehojosefa.cz.

Jiří Hubálek)

(Děti z Luže na Pražském hradě. Foto: Oblastní charita Pardubice)

Děti z Luže zatancovaly na Pražském hradě

Praha/Luže: Projekt Podpora romských rodin v Luži zaměřený na pomoc a integraci romských rodin, který Oblastní charita Pardubice zahájila v roce 2017, přináší po mnoha letech výrazné výsledky a budí pozornost. Loni 17. 12. se děti z tanečně hudebního spolku Loly Růža představily na „Romském dni“ v Hrzánském paláci na Pražském hradě. Akce se zúčastnili významní hosté, včetně starosty města Luže Ladislava Peterky, ředitele ZŠ Luže Víta Hospodky a ředitelky Oblastní charity Pardubice Marie Hubákové.

Na počátku chodilo na doučování 5 až 6 dětí. Nyní jich je pravidelně více než 25. Členové romské komunity se účastní vzdělávacích přednášek a spolupracují se základní školou. Projekt v Luži je příkladem toho, jak systematická spolupráce města, základní školy a neziskové organizace může mít pozitivní dopad na všechny obyvatele města. Více na www.pardubice.charita.cz.

Jana Rokosová)

(Domov sv. Josefa v Žirči nabízí klientům široký výběr volnočasových aktivit. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec)

Firma Filipa a.s. darovala jičínské Charitě 100 000 Kč

Jičín: Oblastní charita Jičín v prosinci loňského roku obdržela od firmy FILIPA a.s. dar v hodnotě 100 000 Kč. Tyto finanční prostředky umožňují Charitě pokračovat v další práci a rozvíjet nové projekty. Předání šeku se konalo při příležitosti slavnostního otevření nově zrekonstruované sýpky v Lázních Bělohradu, kterou Filipa přeměnila na moderní kulturní a společenské centrum s kavárnou. Třešničkou na dortu bylo i milé setkání našeho ředitele Davida Rejla s prezidentem ČR Petrem Pavlem a jeho manželkou Evou Pavlovou. Děkujeme firmě Filipa za tuto příležitost a těšíme se na další spolupráci. Více na www.jicin.charita.cz.

(Slavnostní předání daru od firmy FILIPA a.s., který převzal ředitel jičínské Charity David Rejlek. Foto: Oblastní charita Jičín)

Renata Novotná)

Výsledky Tříkrálové sbírky 2025 v královéhradecké diecézi

Poznámky a vysvětlivky:

Uvedené údaje jsou až do úplného zkontrolování dokladů pouze orientační. V tabulce jsou uvedeny výsledky Tříkrálové sbírky 2025 v naší diecézi ke dni 12. 2. 2025. Do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz je možné přispívat po celý rok.

Rozdělení výtěžku:

Z výtěžku sbírky zůstává 65 % Charitě, která koledování zorganizovala, 15 % využije na své projekty příslušná diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným v zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a zákonných 5 % na režii sbírky.

Více informací o Tříkrálové sbírce 2025 a o konkrétních záměrech využití vybraných peněz naleznete na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz.

Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu.

Díky také všem koledníkům, dobrovolníkům a charitním pracovníkům za pomoc se sbírkou.

Díky vám můžeme pomáhat tam, kde je potřeba.

Název Charity / / Počet kasiček		Výnos kasiček	Online koleda	Bezhot. dary	Celkový výtěžek
OCH Červený Kostelec	267	1 356 547 Kč	23 400 Kč	11 538 Kč	1 391 485 Kč
FCH Dobruška	169	1 113 916 Kč	7 200 Kč	9 835 Kč	1 130 951 Kč
FCH Dolní Újezd	41	441 480 Kč	3 200 Kč	3 800 Kč	448 480 Kč
OCH Dvůr Králové	158	696 202 Kč	3 571 Kč	9 300 Kč	709 073 Kč
OCH Havlíčkův Brod	558	3 632 147 Kč	31 380 Kč	8 946 Kč	3 672 473 Kč
OCH Hradec Králové	473	2 561 828 Kč	66 283 Kč	62 283 Kč	2 690 394 Kč
OCH Chrudim	337	1 860 515 Kč	19 400 Kč	29 800 Kč	1 909 715 Kč
OCH Jičín	139	642 312 Kč	11 760 Kč	15 050 Kč	669 122 Kč
Charita Jilemnice	146	933 742 Kč	7 600 Kč	8 000 Kč	949 342 Kč
OCH Kutná Hora	277	1 419 646 Kč	16 300 Kč	33 643 Kč	1 469 589 Kč
FCH Litomyšl	126	898 193 Kč	6 750 Kč	23 550 Kč	928 493 Kč
OCH Náchod	281	1 941 107 Kč	11 550 Kč	3 250 Kč	1 955 907 Kč
OCH Nové Hradky u S.	298	1 696 621 Kč	2 150 Kč	6 450 Kč	1 705 221 Kč
OCH Pardubice	503	1 696 154 Kč	26 720 Kč	23 350 Kč	1 746 224 Kč
OCH Polička	170	1 269 299 Kč	8 100 Kč	5 879 Kč	1 283 278 Kč
Charita Přelouč	165	605 587 Kč	7 550 Kč	1 100 Kč	614 237 Kč
OCH Rychnov n. Kn.	193	1 421 602 Kč	7 099 Kč	15 362 Kč	1 444 063 Kč
OCH Trutnov	122	652 791 Kč	3 960 Kč	10 049 Kč	666 800 Kč
OCH Ústí nad Orlicí	643	4 057 781 Kč	58 200 Kč	36 149 Kč	4 152 130 Kč
Celkem	5066	28 897 470 Kč	322 173 Kč	317 334 Kč	29 536 977 Kč

*Umění smývá a duše žije každodennosti.
Pablo Picasso*

ARTEVÍKEND

v Králíkách

1. - 4. května 2025

Odpočiňte si s námi, s uměním
a načerpejte do dalších dní.

Duchovní doprovázení

Mons. Prokop Brož